

Městské divadlo Brno

Červen
2010
16. ročník

DOKOŘÁN

Cena: 15,- Kč

několikrát jsem měl možnost režírovat v tzv. exteriérových divadlech, a to převážně v Evropě. V nádherných přirozených kulisách starobylého hradu v německém Mayenu, v nejstarším evropském přírodním divadle pro 2 000 diváků v německém Wunsiedelu, či v zámeckém amfiteátru v lucemburském Wiltzu (pro 1 000 diváků), či v antickém amfiteátru v německém Xantenu (pro 4 000 diváků). I v naší zemi jsem vždy vítal možnost hrát pod širým nebem, vedle Křížkovy fontány, kde jsme po sedm divadelních sezon hráli muzikálovou féerii „Sny svatojánských nocí“, to byla především mimořádná událost v podobě prvního uvedení za bývalou, tzv. „železnou oponou“ „Mše“ Leonarda Bernsteina na třetím nádvoří Pražského hradu hned vedle chrámu sv. Víta.

Jenom v našem - mém městě Brně zatím NIC! To však jen do letošního roku, resp. do letošního léta! Před několika měsíci se na mne obrátil nový ředitel Moravského zemského muzea PhDr. Mgr. Martin Reissner s nápadem využít pro divadelní představení Biskupský dvůr. Slovo dalo slovo, do jednání vstoupil Ing. Jiří Morávek se svými organizačními schopnostmi i se svou agenturou SNIP & CO, a tak budou mít občané města Brna i jeho návštěvníci možnost navštívit toto nádherné místo, pro které naše divadlo připravuje ze svého repertoáru hned dva divadelní klenoty. V mnohačetném novém obsazení to budou legendární „Sny svatojánských nocí“, které budeme pod širým nebem hrát celkem třikrát 23., 24. a 25. června - tedy na a kolem dne sv. Jana. Hned týden na to budou následovat dvě představení Rostandova Cyrana z Bergeracu v kongeniálním překladu Jaroslava Vrchlického - 30. června a 1. července. I tuto inscenaci uvedeme ve staronovém obsazení, avšak stále s Igorem Ondříčkem a Alenou Antalovou v hlavních rolích. Představení začínají vždy

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

Těšíme se na Vás při zcela novém zážitku v prostředí, které je samo o sobě kouzelné! Soubor budov Biskupského dvora i pohled na brněnskou dominantu - katedrálí kostel sv. Petra a Pavla vytvářejí samy o sobě úžasně kulisy!

Jak se můžete dočíst ze stránek Moravského zemského muzea - www.mzm.cz: „Původně gotickou stavbu proboštní brněnské kapituly koupil roku 1588 olomoucký biskup Stanislav Pavlovský (odtud „Biskupský dvůr“) a pro nového majitele ji důkladně přestavěl italský stavitel Antonio Gabrí. Úpravy po roce 1600 dokončil nástupce biskupa Pavlovského kardinál František Dietrichstein. Z nejstarší stavební etapy je dochována hranolová věž a budova s částečně obnaženým režným cihlovým zdívkem a úzkými lomenými a obdélníkovými okny. Pozdně gotická je kaple v druhém patře věže, na jejichž stěnách jsou výjevy ze života svatých. Pro renesanční fázi je výmluvné podloubí a jednopatrová arkádová lodžie. Moravské zemské muzeum získalo v Biskupském dvoře své první sídlo roku 1818, tedy rok po svém založení. Pro jeho potřeby bylo přistavěno v 80. letech tzv. d'Elvertovo křídlo s balkónovým portálem, pocházejícím ze zbořeného paláce Mitrovských na náměstí Svobody. Z tohoto náměstí bylo v roce 1858 přeneseno i sousoší z Merkurovy kašny od Ignáce Bendla, umístěné uprostřed nádvoří Biskupského dvora.“

Jsem nesmírně šťastný, že se mi po tolika letech podařilo s pomocí přátel nalézt v našem - mém městě Brně prostředí, které by nám mohli závidět (a budou!) na celém světě!

Přijďte se přesvědčit!

Na shledanou se s vámi tentokrát v Biskupském dvoře při představení vašeho Městského divadle Brno za všechny kolegy těší

J. Moša

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

ALTA

OHL ŽS

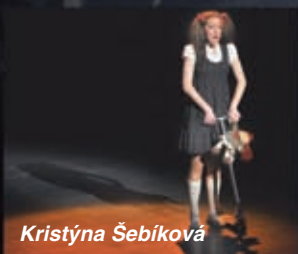
Jitka Čvančarová, Johana Gazdíková, Jana Musilová

John Dempsey
a Dana P. Rowe

ČARODĚJKY Z KASTNICKY

režie:
Stanislav Moša

Kristýna Šebíková

Hana Kovaříková, Robert Rozsochatecký

Finále Martin Havelka, Johana Gazdíková, Jana Musilová, Jitka Čvančarová, Igor Ondříček a sbor.

Jitka Čvančarová,
Martin Havelka

Foto: Jef Kratochvíl

Milan Horský
Da capo al fine
Krouží ve vzduchu
hmyzí špička taktovky dirigenta
nevyzpytatelný ornament.
Švih pro orchestr
provázený chvílí ticha.

Da capo al fine –
je léto, střed odeznělé skladby,
zajetí lásek, opony nahoře.

Napnuté k bezmoci
je slastné očekávání
okamžiku, o němž vím,
že nepostižitelně pomine.

Da capo al fine –
zpotená dlaň nadšeně dotleskává,
aby se zakrátko z všednosti
pozvedla.

Da capo al fine
muziko, hraj!
Je léto, je co poslouchat.

*Nechtěj být člověkem, který je úspěšný,
ale člověkem, který za něco stojí.*

Albert Einstein (14. března 1879 Ulm, Německo
– 18. dubna 1955 Princeton, New Jersey, USA)
fyzik, jeden z nejvýznamnějších vědců všech dob.

Michal Isteník, Viktor Skála, Jaroslav Matějka

Jana Musilová, Petr Štěpán

*Pavel Kunert,
Petr Gazdík,
Petr Štěpán*

Jean Anouilh

BECKET

ANEB ČEST BOŽÍ
režie: Janez Starina

Miroslava Kolářová

PREMIÉRY:

22. května 2010

23. května 2010

Petr Gazdík, Hana Holíšová

*Viktor Skála,
Jaroslav Matějka,
Míchal Isteník,
Petr Štěpán*

Petr Štěpán, Eva Ventrubová, Petr Gazdík

Proč bychom se netěšili...

Mezinárodní festival Divadelní svět Brno

DIVADELNÍ SVĚT
THEATRE WORLD
BRNO

11.– 19. června 2010

ZAHÁJENÍ { Noc kejklířů } radovánky v ulicích města

POPRVÉ { Kompletní přehlídka her Václava Havla

HOSTÉ { d'arsko,

Německo, Polsko, Rusko, Slovensko, Slovinsko...

POULIČNÍ PROGRAM { Zábava a akce

ZAKONČENÍ { Slavnost masek } karneval pro herce i diváky

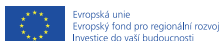
Pořádá

Spoluorganizují

Finančně podporují

Visegrad Fund

**Městské divadlo Brno se podílí
na organizaci mezinárodního festivalu
DIVADELNÍ SVĚT BRNO,
který se koná 11. - 19. června 2010.**

**V rámci přehlídky
v našem divadle uvidíte:**

Jean Anouilh: BECKET ANEB ČEST BOŽÍ
drama o přátelství a nenávisti
Městské divadlo Brno
11. 6. 2010 / Činoherní scéna

Proslulá Anouilhova hra je ozdobou světových jevišť už dobré půlstoletí a jaksi ne a ne zestárnout. Snad proto, že je prostě moudrá. Drama s námětem z anglické historie (12. století) využívá techniky "divadla na divadle" k evokaci vzrušujícího příběhu o přátelství a posléze rivalitě mezi králem Jindřichem II. Plantagenetem a jeho kumpánem, anglosaským feudálem Thomasem Becketem. Ten jako noblesní kolaborant virtuózně "tančí mezi vejci", jen aby si zachoval své výsady: je mladý, lehkomyšlný, chce žít a užívat si. Až do chvíle, kdy ho král přinutí přijmout úřad arcibiskupa canterburského, hlavy církve v Anglii: *"Byl jsem člověk beze cti, a najednou jsem čest zase našel, křehkou a zranitelnou jako dítě, čest Boží. A ta se stala i mou ctí."*

Přeloženo do obvyklých slov: Becket nachází ztracenou důstojnost a poctivost k sobě samému. Pro tuto čest Becket obětuje pohodlí, majetek, přátelství krále a vposled i život. V dramatu, které se vyznačuje Anouilhovou elegantní schopností pojednat politikum vzrušivě a s nadsázkou, suchým humorem a brilantní konverzační vybroušeností oscilující mezi vtipem a filozofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpoury individua proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa...

Překlad: Jiří Žák
Režie: Janez Starina

Úprava: Janez Starina, Matic Starina, Jiří Závěš

Scéna: Jože Logar
Kostýmy: Andrea Kučerová
Hudba: Mirko Vuksanović
Hrají: Petr Gazdík, Petr Štěpán, Pavel Kunert, Ján Jackuliak, Josef Jurásek, Rastislav Gajdoš, Stano Slovák, Viktor Skála, Jana Musilová, Miroslava Kolářová, Hana Holišová, Jakub Przebinda, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Eva Ventrubová, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Michal Istenik, Jaroslav Matějka a další.
Více informací na <http://www.mdb.cz>

Steven Sater, Duncan Sheik:
PROBUZENÍ JARA
muzikál na motivy hry Franka Wedekinda
Městské divadlo Brno
11. 6. 2010 / Hudební scéna

"Působivé svícení ve fortelné režii, syté hudební aranžmá, nápaditá choreografie a všechny pěvecké výkony dělají z brněnského Probuzení jara mistrný divadelní kousek. A také zaryvající se divácký zážitek..." L. Mareček, MF Dnes
Evropský svět divadla zná dobře dílo německého dramatika Franka Wedekinda a jeho Probuzení jara. Tuto kdysi skandální tragédii dětství a dospívání věnoval autor rodičům a učitelům, které označil za skupinu lidí totálně netečných a lhostejných k potřebám mladé generace. Nové pojetí z pera amerických autorů, libretisty a textaře Stevena Satera a skladatele Duncana Sheika, je v podobě muzikálové adaptace naprosto novátorské, otevřené a strhující. Autoři přinesli na jeviště dílo nebyvalé otevřenosti a pravdivosti, které s tradováním muzikálovým sklonem k sentimentu a romantičnosti nemají nic společného. Příběh skupiny mladých lidí na sklonku 19. století nabývá naprosto současného charakteru a jeho poselství je alarmující. Stále živé mezigenerační problémy mezi rodiči a dětmi, mezi dětmi a učiteli ad. - osobní ambice, touhy, frustrace, komplexy, rebelantství, neinformovanost, naivita, pokrytectví, vzájemné nepochopení, předsudky, maloměstáctví - to vše, včetně sexuality a prvních erotických zážitků, je tu odkryto s odvahou, nekompromisností a přirozeností mladým lidem vlastní.

Světově uznávaný muzikál získal sedm prestižních divadelních cen Tony. Dílo, které dokáže ro-

zesmát i dojmout, se už čtyři roky po své premiéře na Broadwayi představuje divákům v jihomoravské metropoli.

Překlad: Jiří Josek

Režie: Stanislav Moša

Dirigenti: Martin Procházka, Karel Škarka

Scéna: Jaroslav Milfajť

Kostýmy: Andrea Kučerová

Choreografie: Aneta Majerová

Tančí, zpívají a hrají: Jiří Mach, Svetlana Slováková, Lukáš Janota, Jakub Uličník, Vladimír Rezáč, Lukáš Vlček, Viktor Polášek, Johana Gazdíková, Klára Šťastná, Soňa Jányová, Michaela Horká, Irena Konvalinová, Milan Němec a další.

Spoluúčinkuje Orchester Městského divadla Brno.

Délka představení: 2:25 hod.

Více informací na <http://www.mdb.cz>

William Shakespeare: MACBETH
marnost boje proti osudu v krvavé tragédii
Divadlo Pieśń Kozła ve Vratislavi, Polsko
12. a 13. 6. 2010 / Činoherní scéna

Mezinárodní soubor Pieśń Kozła, jehož členové pocházejí kromě Polska také z Británie, Francie, Švédska a Norska, čerpá z tradic vysoké evropské kultury, ale také z nejstarších v Evropě dochovaných hudebních a zpěvních projevů - jeho inscenace jsou živoucí studnicí evropského kulturního dědictví. Prezентují se po celém světě

a v rámci festivalu Divadelní svět v Brně představí své nastudování jedné z vrcholných tragédií Williama Shakespeara - *Macbeth*, a to ve zcela výjimečném pojetí.

Slavná tragédie je dramatem zločinu, svědomí a trestu a zároveň sondou do hlubin lidské duše, z nichž se rodí zlo. *Macbeth*, skotský šlechtic a hrdina, člověk obdivovaný a uctíváný všemi, podléhá tížádosti a touze po moci natolik, že se dopouští zločinu nejtěžšího - krvavé královraždy. *Macbeth* se vraždou domůže moci nejvyšší, stane se králem, ale aby si moc udržel, musí vraždit dál, brodí se krví, stává se nelidskou bestií, netvorem, co chvíli křičí na jevišti světa, jen aby poznal, že jeho život je pustý žvást idiota, jen hluk a vřava - a neznamená nic.

Za ztvárnění Lady *Macbeth* získala Anna

Zubrzycki Cenu Maršálka Dolnoslezského vojvodství a Grzegorz Bral byl nominován na prestižní vratislavskou divadelní cenu v kategorii Nejlepší režie.

Režie: Grzegorz Bral

Kostýmy: Cristina Gonzalez

Scéna: Mira Zelechower-Aleksius, Grzegorz Bral
Hrají: Gabriel Gawin, Anna Zubrzycki, Ian Morgan, Faroque Khan, Ewan Downie, Kacper Kuszewski, Anu Salonen

Inscenace je hrána v anglickém jazyce.

Délka představení: 1:15 hod.

Více informací na <http://www.piesnkozla.pl>

Éva Pataki: EDITH A MARLENE
komorní muzikál

Nová scéna Bratislava

15. 6. 2010 / Činoherní scéna

Životopisy slavných osobností patří k nejoblíbenějším literárním žánrům. Maďarská dramatička Éva Pataki našla pro hru *Edith a Marlene* inspiraci v životopisech dvou velkých osobností 20. století, francouzské šansonierky Edith Piaf a německé divy koncertních pódii i filmového plátna Marlene Dietrichové.

Každá z hrdinek prožila svůj neopakovatelný příběh plný vrcholných uměleckých úspěchů i osobních zklamání. Hra provádí nejdůležitějšími osudovými milníky životní pouti pařížského Vrabčáka, jak Edith přezdívali. Pro pravdu, kterou do svých songů vplétala, ji vděčné publikum upřímně milovalo.

Komorní, do muzikálu laděná inscenace *Edith a Marlene* není životopisnou hrou v pravém slova smyslu. Je především obrazem různých životních principů a postojů. Jeden je oslavou spontánní, upřímné touhy žít život v každém okamžiku naplno. Ten druhý je obrazem racionálních životních rozhodnutí. Myšlenkovou silou i divadelní atraktivitou osudů podtrhává výběr nejdůležitějších písní a tvorby Edith Piaf i Marlene Dietrichové.

Překlad: Jana Melicháková

Překlad textů písní: Daniel Hevier, Ľudovít Petraško
Hudební nastudování a dirigent: Ľubomír Dolný
Scéna: Peter Janků

Kostýmy: Simona Vacháková

Choreografie: Elena Zahoráková

Jiří Žáček
Zdenek Merta

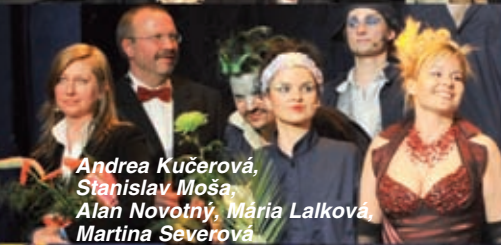
PTÁKOVINY

PODLE
ARISTOFANA

Režie: Stanislav Moša

*Stanislav Moša,
Jiří Žáček*

*Andrea Kučerová,
Stanislav Moša,
Alaň Novotný, Mária Lalková,
Martina Severová*

*Zdena Herfortová,
Viktor Skála,
Jaroslav Matějka*

*Jiří Žáček,
Andrea Kučerová,
Stanislav Moša*

*Barbora Javorová,
Roman Onderka,
Stanislav Moša*

*Lukáš Viček,
Erik Pardus*

Ptačí sbor

Premiéra 24. dubná 2010

*Dušan Vitázek, Martin Havelka,
Pavla Vitázková, Jan Mazák, Viktor Skála
Tomáš Sagher a sbor*

Foto: Jef Kratochvíl

ZDENĚK JUNÁK

Herec Zdeněk Junák je takový srdečný hromotluk, se kterým se povídá jedna radost. Za nic se neschovává, slova pentlí a špendlí přehledně. Tu přidá historiku, jednou si dokonce sám řekne o otázku. Tento nezvyklý obrat na konci rozhovoru je

ČERT TĚ VEM

ale víc než povolený. Zdeněk Junák se totiž chtěl pochlubit možná největší událostí letošního roku. Po prázdninách se stane dědečkem a pro jistotu hned dvojnásobným. A radost z této své nastávající prarodičovské funkce má stejně silnou jako už léta z divadla. Ano, Zdeněk Junák je jedním z herců, kteří o své vášni pro divadlo a doslova životní potřebě zůstat mu nabližku hovoří bez teatralit, silně, zdravě a upřímně. Bavili jsme se o létě, končící

sezonně a byl by hřích si s takovým zkušeným hercem nezamudrovat o divadle jen tak.

Nedostavuje se k hercům v červnu třeba pocit marnosti, když jsou v publiku často už řady proidlé a ošivající se lidé myslí víc na léto než divadlo?

V našem divadle to tak nefunguje. V posledních letech býval červen navíc měsícem divadelního festivalu Dokorán pro hudební divadlo a lidé k nám proudilo plno. Do divadla se chodí i před létem.

Vy jste zkušený herec. Pojďte se tedy bavit o publiku. Co podle Vás lidé v hledišti dokáže nejvíc naštvat kromě toho, že jde třeba o blbě udělaný špíl?

To jste uhodil hřebíček na hlavíčku. Když je to na jevišti nuda, diváci se často vrtí na židlích. Dalším nepřijemným faktorem může být také délka. Divák chce být v divadle především baven, když není, je to špatně. Když je to navíc ještě pěkná podivana, nešetří se na výpravě a kostýmech jako třeba z poslední doby *Ptákoviny*, je ta podivana taková zákulacená. Divák se také často vrtí, když to pro něj není srozumitelné, ale neříkám, že se vše musí do hlediště servírovat po lopatě.

Vy jste zřejmě typický prototyp lidumila, že?

Lidi jsou pro mne všechno a mám je už z podstaty rád. Samozřejmě kromě těch, kteří se do vás navážejí. Pokřikují na vás na ulici třeba i něco negativního.

Stává se Vám to často?

Stávalo se mi to hodně často třeba v období kolem inscenace *Kean IV*. Nejdříve jsem tam hrál Prince Waleského a posléze krále Jiřího IV. Na jevišti jsem se objevil úplně nahý, což asi některé lidi iritovalo.

Nyní jste v inscenaci *Ptákoviny* jen topless. Běháte po jevišti jako zápasník sumo. To se také veřejnosti nelíbí?

Konečně jsem mohl na jevišti prodat svoji vanu. Nikdo mne nenutil hubnout. Dokonce ani můj pan doktor ne. Ale vidíte, do divadla chodí sprosté dopisy a mejly, ale nikdo je nepodepíše. To je sprostě. Rád bych s těmi pisateli zapředl diskusi. Třeba jestli se sami doma koupou v teplákové soupravě Adidas nebo viděli zápasníka sumo v nějakém hábitu.

Býváte Vy sám někdy divákem?

*V komedii
Charleyova teta,
režie: Gustav Skála*

Ano. Do divadla chodím často. V květnu jsem dohnal některé resty na domácí scéně, takže znám veškerou naši produkci. Třeba v Mahence jsem byl naposled už dávno, ale chystám se tam na tři inscenace. Pravidelně chodím na projekt Listování svého hereckého kolegy Lukáše Hejlíka. Chystám se do Buranteatru, jelikož když kolegové Isteník a Matějka hrající i na této scéně, chtějí mít volno, já musím na jeviště.

Jaký je Zdeněk Junák divák? Rozčiluje se třeba vnitřně, že by něco udělal či zahrál jinak a líp?

To vůbec ne. Mně na začátku vždy silně buší srdce. Mám strašnou trému za kolegy, aby jim to dobře dopadlo. Opravdu. Navíc, když se mi to představení líbí, mám šilenou touhu stát tam s nima na jevišti.

A co dělá herec Junák, když je vlažný nebo přímo naštvaný?

Já jsem opravdu vždy shovívavý k hercům. Když se mi něco nelíbí, zlobím se na režiséra. Je to logické, znám svoji profesi a všechny obtíže herectví i z druhé strany.

Respektovaná teatroložka, profesorka Eva Stehliková, mní a neopominá mi kouzelné připomínat, že herci jsou podle ní nejbezbrannější složkou divadla...

To je krásné tvrzení. A já nevěřím to-

mu, že existuje herec, který by chtěl úmyslně nějakou inscenaci poškodit. Mne učil už před mnoha roky na JAMU docent Hynšt. Nabádal nás vždy, že když se nám něco nedaří, máme začít především od sebe. Nesvádět svoji neschopnost na kostým, na svícení. Třeba je ve hře špatná příprava nebo nedostatek talentu. Někdy mě ale schválnosti režisérů dokážou opravdu vytočit.

A jaký jste herec Vy? Jste neodmlouvající výkonná a všepnlící mašina nebo chcete být aktivní spolutvůrce a režisérům do toho třeba i mluvíte?

Já si vždy nejdřív počkám, s čím dramaturg a režisér přijde. Neříkám dopředu jako mazánek ve třídě, já bych to myslel tak a tak. Mrzí mě, že u velkých projektů odpadávají čtené zkoušky. Jeden dva dny čtení a jde se na jeviště. Já mám rád čtené zkoušky třeba dvanáct dnů, oposloucháte si kolegy, naučíte se perfektně text. Jsem vyčkávající herec, když ale režisér na jevišti chce, nabídnou mu, co ráčí. I když mi jednou režisér Černín řekl, ať mě na jevišti netrefí pepka. Ale lépe je přehnat a ubírat než vůbec nic. Jsem víc pudový než přemýšlivý herec.

V čem bylo na ploše končící sezony pudovému herci Junákoví nejlíp a proč?

Obrovským zážitkem pro mne bylo zkoušení muzikálu *Probuzení jara*. Předtím jsem nikdy tento text o zkoštatělosti a konzervativnosti starších a probouzející se sexualitě teenagerů nikdy ani jako hru neznal. Reží se tam těmáta jako sebevražda, homosexualita, pohlavní obtěžování vlastních dětí. Pracovali jsme s tématy, o kterých se málo mluví a přitom jsou současné. Musím také přiznat, že hrát pedofila a osahávat na jevišti vlastní dceru se

*S Klárou Štastnou,
Ivanou Skálovou,
Martou Prokopovou
a Michaelou Horkou
v muzikálu
Probuzení jara,
režie: Stanislav Moša*

S Janem Mazánekem a Petrem Gazdíkem v muzikálu Ptákoviny, režie: Stanislav Moša

mi nehrálo moc dobře.

Jak reagujete, když se Vám něco nelíbí?

Ríci napřímo, že se mi něco nelíbí, mohu jenom svému nejlepšímu kamarádovi. U mne do toho spadá Zdena Herfortová, Stano Slovák, Petr Stěpán, Viktor Skála, Tomáš Mazák, Pavlínka Vitázková a můj guru Erik Pardus.

To je ale až jakási schizofrenie či závan dob minulých, kdy se doma a na veřejnosti mohly a musely říkat zcela jiné věci...

Tady samozřejmě není žádný politický rozměr. Mám na mysli to, že ne každý začíná od sebe. Chcete třeba mladšímu kolegovi v dobré víře poradit a on vás odmítne stylem: Vrať se do hrobu dědku, já přece staturu v jednom muzikálu v Praze.

V hudební politické satire Ptákoviny v jisté pasáži parodujete hlavu našeho státu. Ptákoviny tedy pro Vás byly také pomyslným bonbonkem?

Letošní sezona se třemi vzpomínanými tituly ke mně byla vcelku skoupá. A karikování Václava Klause bylo trochu z nouze ctnost. Režisér Moša to chtěl podtrhnout současností. Viktor Skála má zmáknutého Zemana a já se snažil o Klause. On je ale výborný, protože třeba zopakuje jedno slovo v jedné větě čtyřikrát. Tady to nešlo, protože scénář Jiřího Žáčka je

v krásných verších, které mají své metrum a nedají se rozbit podobnou mluvní finesou našeho prezidenta.

Jak jste tedy svého Klause nebo tedy jeho humornou podobu studoval?

Ještěže máme internet. Na YouTube jsem si našel několik jeho projevů a studoval je. Václav Klaus pro mne byl nejjednodušší.

Humor dost často těží z imitování známých lidí a jejich způsobu vyjadřování. Vy sám se k tomu třeba i jako moderátor vracíte?

Nikdy jsem to nedělal. Maximálně někomu cituju. Imitátoři si dost často přidávají vlastní vtipy a často to není ani humorné, ani moc košer. My tentokrát ty politiky napodobujeme barvou hlasů, ale nedáváme jim do pusy žádné tvrdé vtipky, ale texty Jiřího Žáčka. Vlastně je nijak extra neshazujeme a neurážíme.

Pojďme udělat pořádek i ve Vašich aktivitách mimodivadelních...

Dělám dabing, moderuju a hrávám s kapelou Vlnašti romantici. Musím se však vrátit i k divadlu. Nedávno jsem zaskakoval za Svátu Skopala v Divadle na Vinohradech. Měli vyprodaný barák a já neměl to srdce odmítnout. Dopadlo to dobře a tak mi nabídli ještě další reprízu. A já zaskakoval kdysi dávno jen v Uherském Hradišti a jednou v Divadle na provázku za Jirku Pechu. I proto to byla tak potěšující záležitost.

S Lukášem Janotou v muzikálu Probuzení jara, režie: Stanislav Moša

S Lenkou Filipovou Kudelovou jsem dělal šansonový pořad k osmdesátinám textařky Jiřiny Fikejzové. S mým kolegou a miláčkem Erikem Pardusem stále jezdíme s pořadem Četníci na cestách.

No vidíte, na Vaše už mnohokrát probrané angažmá v Četnických humoreskách jsem se ptát už nechtěl a vidím, že není zbylí. Jak často jste jako prvorepublikový četníci žádání o vystoupení?

Až třikrát do měsíce. Já si připadám už jako Karel Fiala. Tento operetní bard natočil svého slavného Limonádového Joe už v šedesátých letech a dodnes všude chodí v bílé kovbojské košili a klobouku. Podmínkou našich vystoupení je, že na sobě musíme mít právě uniformy, které si řádnou smlouvou z České televize půjčujeme. Platíme za těch ohožů řádný nájem.

Erik Pardus jako strážmistr Zahálka a Vy jako praporečik Ambrož slavíte největší úspěchy kde?

V seriálu zaznělo, že Zahálka je z Deblína. Erik Pardus už před třemi lety přijal čestné občanství právě v Deblíně. Dokonce se uvažovalo, že v tomto městysu bude mít i ulici. Bohužel zbyla jenom jedna, která vedla kolem kostela a končila na smetišti. Při té slávě udělování čestného občanství se ale deblínským zželelo i Ambrože a tak zřejmě proto mne zdejší dobrovolní hasiči vytroubili a přijali za svého čestného člena. Od té doby tam jezdíme. Jinak ale vystupujeme opravdu napříč republikou.

Pan Fiala jako Limonádový Joe, Ladislav Chudík jako Doktor Sova či Miloš Kopecký jako doktor Strosmajer. Někdy figura dokonale překryje herce. Nebál jste se něčeho takového?

Toto nám asi opravdu nehrozí. Ale Josefu Vinklářovi alias zápornému doktoru Cvachovi nechtěli prodávat banány. To je ale přece bezvadné. Takové historky svědčí zejména o tom, že jste to zahrál dobře a pravdivě.

Blížíte se k létu. Pojďte k volnému času. Jaký jste sportovec?

Jsem už léta členem fotbalové Bolkovy jedenáctky. Hraju tam cokoliv. Vloni mi řezali nohu a lékař Ziegelbauer mi doporučil, abych se šetřil, na fotbal abych zapomněl. Pak mě viděl hrát a tuto aktivitu mi naopak schválil. Rekl mi, že prý se při hře po tom trávníku jen procházím a to prý je zdravé. Prvních 45 minut jdu na jednu stranu hřiště a druhých 45 minut se vracím zpět, samozřejmě přes několik občerstvovacích stanic.

Zádným jiným sportům neholdujete?

Máme v divadle fitko a já si umínuju, že začnu chodit. Zatím alespoň na ten chodící pás. A v létě se projedu na kole.

A na co se nyní třeba nejvíc těšíte?

Že budu dědeček. Moje dcera čeká dvojčata. Tim opravdu žiju a na říjen už se moc těším. Měl jsem obavy, že se toho nedočkám. Příští rok mi bude šedesát a tak přemýšlím, že bychom s kapelou výhledově něco natočili.

Dříve jste provozoval i restauraci. Už nejste hostinský bokem?

Pro jednoduchost říkám, že jsem zkrachoval. Ten objekt se naráz sanoval a jako součást VUT zbouřal. Už jsem vyléčený a držím se svého kopyta, tedy divadla. Aby hospoda jela musíte v ní být osobně.

Tak vzhůru do léta. Co Vás čeká o prázdninách?

Budu lenořit a hodně číst. S mojí ženou už tradičně navštívíme Recko. Doufám, že se to tam uklidní. Ale my jezdíme na ostrovy, kde asi žijou jinak než ve velkých pevninských městech. Ve Valticích pojedou na tři dny do speciálního motelu, odkud budou vyrážet na kole po vinařských stezkách. Každý rok navštěvuji tři hrady, to už je tradice. Ani letos nevynechám Buchlov, Bouzov a Pernštejn. A opravdu celé prázdniny se budu těšit na ta dvě očekávaná pacholátka.

Luboš Mareček
foto: Jeř Kratochvíl

K význačnému životnímu jubileu přišli Ing. Lubomír Spáčiloví poblahopřát kolegové z divadla. Na snímčích hudební skladatel Zdenek Merta, princípal Stanislav Moša a Eva Hrbáčková, Sylvie Mazáková a Sylva Smutná. Foto: Tino Kratochvíl

Herec Petr Gazdík provázel pana Ivo Šloufa a jeho sestru Evu po londýnských muzikálových divadlech. Pan Ivo Šlouf byl 555 555 divákem muzikálové scény Městského divadla Brno a byl za všechny příznivce brněnského divadla odměněn cestovní kanceláří ČEDOK fakultativním výletem do Londýna. Sourozenci shlédli muzikály: Fantom opery, Wicked a Lví král.

Čedok

Primátor města Brna
Roman Onderka

V primátorském salonku

Petr Gazdík,
Stanislav Moša

Primátor města Brna Roman Onderka pozval na radnici čerstvé držitele prestižních cen Thálie a poděkoval jim za dobrou reprezentaci města.

Městské divadlo bylo zastoupeno hercem, režisérem a šéfem muzikálové sekce Petrem Gazdíkem.

SVATOJÁNSKÁ KYTIČKA PRO VÁCLAVA MÜLLERA

24. června 2010 vstupují mezi osmdesátiný Václav Müller, dlouholetý vedoucí osvětlovačského pracoviště (ale také zdejší šéf výroby dekorací i kostýmů nebo zodpovědný bezpečnostní technik) Městského divadla Brno (i předchozího Divadla bratří Mrštíků) a přední funkcionář Svazu českých divadelních ochotníků, nositel vyznamenaní Zlatý harlekýn i Zlatý odznak J. K. Tyla. Jeho oblíbená košatá osobnost, ve svých zájmech soustavně propojující sféru profesionální s amatérskou, je dobře známá nejen umělecko-technickým členům MdB, ale rovněž většině českých a moravských pěstitelů ochotnické Thálie, které v rozličných oblastech obětavě zasvětil pětadesát let svého plodného života.

Václavu Müllerovi jsme věnovali shrnující medailonek u příležitosti jeho pětadesátin (*Dokořán*, červen 2005), takže se tentokrát omezíme jen na výběrové připomenutí některých faktů. Brněnský rodák působil v MdB nepřetržitě přes čtyři dekády (v období 1963-2004) a spolupracoval tedy s mnoha jeho řediteli, režiséry, výtvarníky a dalšími tvůrci. Uplatňoval se nejen coby vynikající odborník na technickou stránku praktického dotváření scénografické složky téměř všech tehdejších nastudování, ale též jako příležitostný herec (Páskovo pojetí Dürrenmattovy *Návštěvy staré dámy*, Poláková úprava Ibsenova *Peera Gynta* aj.). Široce pojímané sféře divadelní techniky a jevištního provozu se týkala také Müllerova soustavná činnost lektorská, pedago-

gická (FF MU, VUT), žurnalistická (deník *Rovnost*, revue *Amatérská scéna*), rozhlasová (Radio Proglas) a publikačně odborná (vyhledávaná skripta a brožury jako kupř. *Světlo v rukou režiséra*, obsažný *Divadelně technický slovník*, *Popis divadelní budovy a technického zázemí*, *Abeceda javis-kové techniky* atd.).

V několika kontinuálních liniích probíhala rovněž jubilatova součinnost s amatérskými soubory. Z titulu náplně rozličných funkcí v SČDO na městské, krajské i celostátní úrovni, ale především kvůli neběžné divadelnické posedlosti absolvoval coby zkušený organizátor či uvážlivě hodnotící porotce nejrůznější soutěže, festivaly, přehlídky a dílny. Sám získával ostruhy v po-

lovině padesátých let u později renomovaného brněnského Divadelního studia Josefa Skřivana. Ve vyzrálých letech se jeho režisérská, dramaturgická i scénografická aktivita soustředila zejména do královopolského Dělnického divadla a husovického Svatoboje (inscenoval tu mj. Molièrova *Zdravého nemocného* nebo Calderonovu alegorii *Velké divadlo světa*). Kolektivů z celé Moravy, kterým různým způsobem konkrétně pomáhal, bychom našli nejspíš několik desítek.

Předpokládáme, že právě v případě všestranného divadelníka tělem i duší Václava Müllera není ani dnes žádné definitivní bilancování – zde beztak jen neúplné – na místě. Na prahu léta mu tedy upřímně poděkujeme a za všechny jeho přátele popřejme dostatek zdraví a sil k naplnění dosud neuskutečněných tvůrčích plánů.

Vít Závodský

Jean Anouilh: BECKET ANEB ČEST BOŽÍ

Proslulá Anouilhoova hra je ozdobou světových jevišť už dobré půlstoletí a jaksi ne a ne zestárnout. Snad proto, že je prostě moudrá. Drama s námětem z anglické historie (12. století) využívá techniku „divadla na divadle“ k evokaci vzrušujícího příběhu o přátelství a posléze rivalitě mezi králem Jindřichem II. Plantagenetem a jeho kumpánem, anglosaským feudálem Thomasem Becketem. Ten jako noblesní kolaborant virtuózně „tančí mezi vejci“, jen aby si zachoval své výsady: je mladý, lehkomyšlný, chce žít a užívat si. Až do chvíle, kdy ho král přinutí přijmout úřad arcibiskupa canterburského, hlavy církve v Anglii: „*Byl jsem člověk beze ctí, a najednou jsem čest zase našel, křehkou a zranitelnou jako dítě, čest Boží. A ta se stala i mou ctí.*“

Přeloženo do obvyčejných slov: Becket nachází ztracenou důstojnost a poctivost k sobě samému. Pro tuto čest Becket obětuje pohodlí, majetek, přátelství krále a vposledí i život. V dramatu, které se vyznačuje Anouilhoovou

HRAJEME

elegantní schopností pojednat politikum vzrušivě a s nadšátkou, suchým humorem a brilantní konverzační vzbroušeností oscilující mezi vtipem a filozofickou meditací, mezi tragikou a komikou, ožívají témata vzpoury individuální proti zavedenému řádu, samoty jedince uprostřed druhých, vztahu lidského soukromí a světa...

Režie: Janez Starina

Hrají: Petr Gazdík, Petr Štěpán, Pavel Kunert, Ján Jackuliak, Josef Jurásek, Rastislav Gajdoš, Stano Slovák, Viktor Skála, Jana Musilová, Miroslava Kolářová, Hana Holířová, Jakub Przbinda, Ladislav Kolář, Jan Mazák, Eva Ventrubová, Vojtěch Blahuta nebo Lukáš Janota, Michal Istenik, Jaroslav Matějka a další.

Francis Veber: BLBEC K VEČEŘI

V zemi galského kohouta se nerodí pouze vynikající víno a skvělé syry. Snad díky pohnutým dějinám je Francie zemí, která rodí i znamenité komedie. Pierre Brochant má s přáteli podivuhodný zvyk. Každý týden pozvou na večeři nějakého prostého, respektive hloupého člověka a celý večer se potom baví na účet tohoto „blbce, tupce, osla“, aniž by dotyčný věděl, že se mu společnost vysmívá. Dalším takovým obětímanem měl být i Francois Pignon, jehož největší zá bavou je stavět modely různých budov ze sirek. Obvyklý večírek se ovšem nekoná. Situace se podle pravidel situační komedie zamotává, když Pierrovi oznámí žena, že jej opouští. Na pomoc nešťastnému manželovi zůstává pouze jednoduchý Francois, jehož vínou se do děje připlete spirituálně šlepná milenka, škodolibý (ne)přítel a dokonce kontrolor daňového úřadu. Místně vybudovaná zápletka s jiskrnými dialogy pochází z pera francouzského autora Francise Vebera, který je známý i jako filmový autor a režisér. Tuto komedii plnou omylů, nedorozumění, gagů a vášní s mravolichným koncem uvedeme v režii Zdenka Černína.

Režie: Zdeněk Černín

Hrají: Erik Pardus, Lukáš Hejlík, Jana Glocová nebo Lenka Janíková, Patrik Bořecký, Alan Novotný, Pavla Vítázková, Martin Havelka.

Eduardo Rovner: VRÁTILA SE JEDNOU V NOCI

Brilantně napsaná komedie nejpřednějšího současného autora argentinského divadla úspěšně obletěla celý svět a dočkala se mnoha prestižních ocenění. Pedikér a starý

mládenec Manuel pravidelně navštěvuje hrob své matky, aby jí týden co týden vylíčil, co nového se mu přihodilo. Skutečnost si lehce přibarvuje, některé věci zamílčí, jenom aby se matce jevil v lepším světle. Když jí jednoho dne oznámí, že se konečně chystá oženit, očekává ho po návratu domů neuvěřitelné překvapení: jeho matka Fanny po deseti letech „odpočinku v pokoji“ vstane z hrobu, aby na situaci osobně dohlédla. Energická žena se tak znovu začne plést do života svého dospělého syna: a jelikož on je pochopitelně jediný, kdo jí vidí a slyší, spouští se řetězec komických situací, nedorozumění, záměn a zmatků... Eduardo Rovner ve své komedii o nádherně vitální, při mrtvé ženě, neopakovatelným způsobem vystihuje důležitost přátelství i lásky. V hlavní roli – kdo jiný, než Zdena Herfortová...

Režie: Emil Horváth

Hrají: Zdena Herfortová, Erik Pardus, Jana Musilová, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Karel Janský, Miloš Kročil, Eva Jelínková a Josef Jurásek.

Robin Hawdon: DOKONALÁ SVATBA

Svatební obřad a chvíle před ním jsou obvykle situací, kdy se lámou životní osudy. Tak je to i v jedné z nejlépe napsaných komedií současnosti. Bill s Ráchel jsou šťastní. Bill s Ráchel se budou brát. Oba se na svatbu velice těší. I Tom, Billův svědek, se těší. I Ráchelini rodiče se těší. A krásné svatební apartmá je pronajato... Jenže ráno před svatbou se Bill probudí v posteli po noci, kterou si nepamatuje, s dívkou, kterou si nepamatuje a navíc si ani nepamatuje, co se mezi nimi dělo – a dívka říká, že leccos. Nezbyvá než jí okamžitě ukryt do koupelny a za vydatné pomoci svědka Toma a nebohů, do věci omylem zapletené pokojské Julie, se pokusit vše utajit před nevěstou a její matkou, zatímco na radost pijící otec začíná působit hotelové obsluze mírně komické. Vše se navíc definitivně zaplete ve chvíli, kdy Tom zjistí, která to dívka s Billem strávila noc. Vše v této komedii záměn, lží a nedorozumění spěje ke nevyhnutelné katastrofě, která se nakonec ukáže paradoxně být tím nejšťastnějším řešením. Skvozná klasická situační komedie zkušeného britského dramatika Robina Hawdona obletěla od své premiéry v roce 1994 jeviště celé Evropy...

Režie: Stano Slovák

Hrají: Lenka Janíková, Milan Němec, Petr Štěpán, Hana Holířová, Lucie Zedníčková, Irena Konvalinová, Zdeněk Bureš.

Zdeněk Merta, Stanislav Moša: SNY SVATOJÁNSKÝCH NOCÍ

Muzikálová féerie na motivy hry Williama Shakespeara Sen noci svatojánské, byla v roce své premiéry v roce 1991 oceněna Českým hudebním fondem jako nejlepší inscenace roku. Jedná se o první ze série muzikálů úspěšné brněnské autorské dvojice Zdenek Merta a Stanislav Moša. Již devatenáct let je inscenace na repertoáru brněnského Městského divadla a s úspěchem se hrála nejen na jeho jevišti, ale několik desítek uvedení se dočkala i na Křižíkově fontáně v Praze, v anglické a německé verzi pak slavila úspěch na zájezdech v mnoha evropských zemích (Finsko, Rakousko, Slovensko, Slovinsko, Německo). Nyní, po dvou letech, hrajeme Váš oblíbený muzikál konečně zase v Brně, a to pod širým nebem na Biskupském dvoře. Vychutnejte si desítky nítek snových variací a kouzelnou oslavu lásky v neopakovatelné atmosféře romantického prostředí pod Petrovem!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Aleš Slanina, Markéta Sedláčková, Igor Ondříček, Zdeněk Bureš, Tomáš Šagher, Johana Gazdík, Radka Coufalová, Karel Škarka, Robert Jicha, Petr Brychta, Ivana Skálková, Karel Mišurec, Erika Kubáková.

Edmond Rostand: **CYRANO Z BERGERACU**
Novoromantická komedie Edmonda Rostanda Cyrano

ČERVEN

ČINOHERNÍ SCÉNA

1.6.	úterý	Jean Anouilh	C2
19.30	Becket aneb Čest Boží		
2.6.	středa	Jean Anouilh	AB3
19.30	Becket aneb Čest Boží		
3.6.	čtvrtek	Jean Anouilh	A4
19.30	Becket aneb Čest Boží		
4.6.	pátek	Jean Anouilh	C5
19.30	Becket aneb Čest Boží		
5.6.	sobota	Jean Anouilh	A6
19.30	Becket aneb Čest Boží		
6.6.	neděle	Francis Veber	
19.30	Blbec k večeri		
7.6.	pondělí	Eduardo Rovner	
19.30	Vrátila se jednou v noci		
8.6.	úterý	Robin Hawdon	E2
19.30	Dokonalá svatba		
9.6.	středa	Robin Hawdon	zakoupeno
19.30	Dokonalá svatba		
10.6.	čtvrtek	Jean Anouilh	D
19.30	Becket aneb Čest Boží		

V RÁMCI FESTIVALU DIVADELNÍ SVĚT BRNO

11.6.	pátek	Jean Anouilh (MdB)	AB5
19.30	Becket aneb Čest Boží		
12.6.	sobota	W. Shakespeare (Divadlo Piesňi Kozla Bratislav / Polsko)	
19.00	Macbeth		
13.6.	neděle	W. Shakespeare (Divadlo Piesňi Kozla Bratislav / Polsko)	
19.00	Macbeth		
15.6.	úterý	Éva Pataki (Nová scéna Bratislava)	
20.30	Edith a Marlene		
16.6.	středa	Percy Bysshe Shelley (Mesto gledališče Ljubljana / Slovinsko)	
20.30	Cenci		
17.6.	čtvrtek	V. Havel (Západočeské divadlo Cheb)	
19.00	Spiklenci		

18.6.	pátek	Robin Hawdon	C5
19.30	Dokonalá svatba		
20.6.	neděle	Robin Hawdon	
19.30	Dokonalá svatba		
21.6.	pondělí	Francis Veber	
19.30	Blbec k večeri		
22.6.	úterý	Jean Anouilh	AB2
19.30	Becket aneb Čest Boží		
23.6.	středa	Francis Veber	
19.30	Blbec k večeri		
23.6.	středa	Z. Merta, S. Moša	Brno, Biskupský dvůr
20.30	Sny svatojánských nocí		
24.6.	čtvrtek	Jean Anouilh	C4
19.30	Becket aneb Čest Boží		
24.6.	čtvrtek	Z. Merta, S. Moša	Brno, Biskupský dvůr
20.30	Sny svatojánských nocí		
25.6.	pátek	Jean Anouilh	A5
19.30	Becket aneb Čest Boží		
25.6.	pátek	Z. Merta, S. Moša	Brno, Biskupský dvůr
20.30	Sny svatojánských nocí		
26.6.	sobota	Jean Anouilh	AB6
19.30	Becket aneb Čest Boží		
27.6.	neděle	Jean Anouilh	E7
19.30	Becket aneb Čest Boží		
28.6.	pondělí	Jean Anouilh	AB1
19.30	Becket aneb Čest Boží		
29.6.	úterý	Jean Anouilh	A2
19.30	Becket aneb Čest Boží		
30.6.	středa	E. Rostand	Brno, Biskupský dvůr
20.30	Cyrano z Bergeracu		
čtvrtek	E. Rostand	Brno, Biskupský dvůr	
17.	20.30	Cyrano z Bergeracu	

HUDEBNÍ SCÉNA

2.6.	středa	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30	Hello, Dolly!		
3.6.	čtvrtek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30	Hello, Dolly!		
4.6.	pátek	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30	Hello, Dolly!		
5.6.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30	Hello, Dolly!		
6.6.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
18.00	Hello, Dolly!		
úterý	Jiří Žáček, Zdenek Merta	A2/AB2	
8.6.	19.30	Ptákoviny podle Aristofana	
9.6.	středa	Jiří Žáček, Zdenek Merta	
19.30	Ptákoviny podle Aristofana		

V RÁMCI FESTIVALU DIVADELNÍ SVĚT BRNO

11.6.	pátek	S. Sater, D. Sheik (MdB)	
19.00	Probuzení jara		
13.6.	neděle	Jiří Žáček, Zdenek Merta	
18.00	Ptákoviny podle Aristofana		
14.6.	pondělí	Jiří Žáček, Zdenek Merta	
19.30	Ptákoviny podle Aristofana		
17.6.	čtvrtek	Jiří Žáček, Zdenek Merta	A4/AB4
19.30	Ptákoviny podle Aristofana		
20.6.	neděle	A. Lloyd Webber, T. Rice	
19.30	Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť		
21.6.	pondělí	A. Lloyd Webber, T. Rice	PPP/P18
18.00	Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť		
21.6.	pondělí	Koncertní představení	zakoupeno
25.6.	pátek	Muzikály z Broadwaye	
11.00			
26.6.	sobota	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30	Hello, Dolly!		
27.6.	neděle	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30	Hello, Dolly!		
28.6.	pondělí	Jerry Herman, Michael Stewart	
19.30	Hello, Dolly!		

**Městské divadlo Brno se podílí
na organizaci mezinárodního festivalu
Divadelní svět Brno, který se koná
11. - 19. června 2010.**

Na cizojazyčných představeních bude použito titulkovačícího zařízení.

Vstupenky lze zajistit v pokladně Městského divadla Brno, Lidická 16, 602 00 Brno, každý všední den od 8.00 do 20.00 hodin, v sobotu a v neděli už hodinu a půl před začátkem představení. Jednotlivé listky lze rezervovat také telefonicky na číslo 533 316 347 nebo emailem na adrese: predprodej@mdb.cz. Hromadné objednávky vyřizuje komerční oddělení na telefonních číslech 533 316 410 a 533 316 318 (e-mail: komercni@mdb.cz).

Více informací o festivalu naleznete na stránkách <http://www.divadelnisvet.cz>.

ZÁŘÍ

ČINOHERNÍ SCÉNA

10.9.	pátek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	veřejná generálka
14.00		Skola základ života	
10.9.	pátek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	E5
19.30		Skola základ života	
11.9.	sobota	Jaroslav Žák, Hana Burešová	premiéra, P
19.30		Skola základ života	
12.9.	neděle	Jaroslav Žák, Hana Burešová	premiéra
19.30		Skola základ života	
13.9.	pondělí	Georges Feydeau	
19.30		Broúk v hlavě	
14.9.	úterý	Jaroslav Žák, Hana Burešová	C2
19.30		Skola základ života	
15.9.	středa	Jaroslav Žák, Hana Burešová	A3
19.30		Skola základ života	
16.9.	čtvrtek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	AB4
19.30		Skola základ života	
17.9.	pátek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	C5
19.30		Skola základ života	
19.9.	neděle	Robin Hawdon	
18.00		Dokonalá svatba	
20.9.	pondělí	Robin Hawdon	
19.30		Dokonalá svatba	
21.9.	úterý	Jaroslav Žák, Hana Burešová	E2
19.30		Skola základ života	
22.9.	středa	Jaroslav Žák, Hana Burešová	AB3
19.30		Skola základ života	
23.9.	čtvrtek	Jaroslav Žák, Hana Burešová	A4
19.30		Skola základ života	
24.9.	pátek	Tennessee Williams	
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
25.9.	sobota	Tennessee Williams	
19.30		Kočka na rozpálené plechové střeše	
26.9.	neděle	Carlo Goldoni	
19.30		Sluha dvou pánů	
27.9.	pondělí	Brandon Thomas	
19.30		Charleyova teta	
28.9.	úterý	Brandon Thomas	
18.00		Charleyova teta	
29.9.	středa	Jean Anouilh	
19.30		Becket aneb Čest Boží	
30.9.	čtvrtek	Jean Anouilh	
18.00		Becket aneb Čest Boží	

HUDEBNÍ SCÉNA

16.9.	čtvrtek	Simon Caban, Aleš Březina	C4
19.30		Muchova epopej	
17.9.	pátek	Simon Caban, Aleš Březina	veřejná generálka
14.00		Muchova epopej	
17.9.	pátek	Simon Caban, Aleš Březina	A5/AB5
19.30		Muchova epopej	
18.9.	sobota	Simon Caban, Aleš Březina	premiéra, P
19.30		Muchova epopej	
19.9.	neděle	Simon Caban, Aleš Březina	D/E7
19.30		Muchova epopej	
20.9.	pondělí	Simon Caban, Aleš Březina	A1/AB1
19.30		Muchova epopej	
21.9.	úterý	Simon Caban, Aleš Březina	A2/AB2
19.30		Muchova epopej	
24.9.	pátek	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	zakoupeno
18.30		Les Misérables (Bidníci)	
25.9.	sobota	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	R/X2010
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
26.9.	neděle	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	Z/T2010
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
27.9.	pondělí	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	A/M2010
19.30		Les Misérables (Bidníci)	
28.9.	úterý	Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg	
18.00		Les Misérables (Bidníci)	

Lukáš Hejlík a Hana Briešťanská
v inscenaci *Kočka na rozpálené
plechové střeše*, režie: Zdeněk Černín

Petr Gazdík a Petr Štěpán
v muzikálu *Bidníci*,
režie: Stanislav Moša

z Bergeracu se stala během více než sto let od svého vzniku jednou z nejhranějších her světového repertoáru na našich jevištích, především díky vynikajícímu překladu Jaroslava Vrchlického, který hru jako první do češtiny přebásnil. Z jeho překladu vychází také inscenace našeho divadla. Autoři úpravy Stanislav Moša a Jaromír Vavroš tento překlad respektovali, upravili však místa, která během století ztratila pro svou archaičnost komunikační schopnost. Slavná romantická tragikomédie o posledním z rytířů, Cyranovi z Bergeracu, a jeho velké lásce k Roxaně je příběhem o utajovaně lásce, cti, statečnosti a síle i poklescích umění... Pozoruhodnou hru se zcela mimořádnými hereckými příležitostmi, ve které se působivě prolínají hrdinské, romantické, komické i historické roviny, uvádíme po dlouhých čtyřech letech s částečně upraveným obsazením pod širým nebem na brněnském Biskupském dvoře. Nenechte si ujít příběh fanfarónského básníka a rváče v neopakovatelné atmosféře romantického prostředí pod Petrovem!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Igor Ondříček, Alena Antalová, Petr Štěpán, Viktor

HRAJEME

Skála, Jiří Mach, Zdeněk Bureš, Ladislav Kolář, Irena Konvalinová a další.

H U D E B N Í S C Ě N A

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Městské divadlo Brno kromě své systematické snahy o uvádění titulů ve světových i českých premiérách samozřejmě cítí povinnost uvádět i tituly z tzv. „zlatého fondu hudebního - muzikálového divadla“. Mezi ně nepochybně patří i dílo skladatele Jerryho Hermana a libretisty a textaře Michaela Stewarta, muzikál vpravdě světového jména - Hello, Dolly! Dílo, které po své newyorské premiéře v roce 1964 zaznamenalo světový úspěch, je geniální hudební adaptací divadelní hry Thorntona Wildera „Dohazovačka“, jejíž předlohou zase byla bláznivá komedie Johanna Nepomuka Nestroye „A jde se rádit!“, jejíž předlohou zase byla vtipná jednoaktovka Johna Oxenforda „Dobře strávený den“ (geneze námětu byla tedy poněkud složitější, ale vydýt se jedná o tak vzrušující téma). Kdo muzikál nezná, tomu připomínáme: Jedná se o příběh podnikavé zprostředkovatelky snatků na newyorském předměstí – dohazovačky Dolly Leviové, která si ovšem toho nejlepšího zákazníka nechává pro sebe a kouzlem své osobnosti dokáže mizantropického starého mládence Horáce Vandergeldera nakonec změnit i proti jeho vůli v galantního a milujícího muže. Ústřední píseň byla nahrána nesčetněkrát, ale šlágr z ní udělal svým osobitým „chraplavým“ hlasem až Louis Armstrong. Filmové zpracování zajistilo muzikálu nesmrtelnou slávu, když v roce 1969 věhlasný tanečnický choreograf a režisér Gene Kelly natočil film s Barbrou Streisandovou a Waltrem Matthauem v hlavních rolích. Od své premiéry se tento muzikál hrál na Broadwayi do roku 1970 a dosáhl fantastického počtu 2844 repríz.

Režie: Gustav Skála

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Igor Ondříček nebo Petr Štěpán, Hana Kovářková nebo Marta Prokopová, Radek Novotný nebo Robert Rozsochatecký, Jakub Przebinda nebo Aleš Slanina, Vojtěch Blahuta nebo Alan Novotný, Lenka Janíková nebo Ivana Skálová, Mária Lalková nebo Tereza Martinková, Zdena Herfortová nebo Květoslava Ondráková, Jiřina Prokšová, Karel Janský, Karel Mišurec nebo Zdeněk Bureš a další.

Jiří Žáček, Zdenek Merta:

PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

Řecký dramatik Aristofanes je pro svůj ostrý vtip, odvahu nout do živého bez ohledu na to, koho z momentálních společenských „elit“ a „celebrit“ si pohňvá, právem zván praotecem všech satiriků. Přestože jsou jeho hry téměř 2400 let staré, jsou ve své velkolepé společenské kritičnosti stále inspirující. Zřejmě nejznámější a nejspěšnější adaptací v Cechách je přepis „Ptáků“ básníka Jiřího Žáčka „Ptákoviny podle Aristofana“, jeden z ojedinělých počínů českého satirického divadla 80. let. Žáček svou značně volnou adaptací Aristofanových Ptáků tehdy komentoval větou: „Na případnou námitku, že tohle už je jiná hra než Ptáci, mohu odpovědět protinámitkou, že i svět se od Aristofanových dob poněkud změnil.“ Jde o text, který má pro Městské divadlo takřka jímající historický význam – při jeho inscenaci se v těsně předrevolučním Národním divadle poprvé sešli režisér Stanislav Moša a hudební skladatel Zdenek Merta. Nyní se k patřičně aktualizovanému a revidovanému textu vracají, aby se opět pokusil (Záčkovými slovy) „vyvolat ducha lidové taškařice s její živelnou hravostí, plebejskou neuctivostí a humorem nadšázkou.“ Neboť: „Staré se tváří jako nové, /což mění leda kolorit./ Vždycky se souchnou vyzírkové/ a usadí se u kory!“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Martin Havelka, Rastislav Gajdoš nebo Tomáš Sagher, Jan Mazák nebo Karel Mišurec, Ján Jackuliak nebo Dušan Vitázek, Johana Gazdíková nebo Tereza Martinková, Libuše Bartošková nebo Martina Severová, Jiří Mach nebo Jakub Przebinda, Michal Isteník, Alan Novotný nebo Aleš Slanina, Svetlana Slovákova, Ivana Skálová nebo Pavla Vitázková, Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková, Jan Apolenář nebo Ladislav Kolář, Igor Ondříček nebo Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Zdeněk Junák nebo Erik Pardus, Lukáš Vlček, Mária Lalková, Vojtěch Blahuta, Eva Jedličková a další.

Andrew Lloyd Webber, Tim Rice:

JOSEF A JEHO ÚZASNÝ PESTROBÁVENÝ PLÁŠT

Prvním dílem geniálního muzikálového skladatele A. Lloyd Webbera, který vytvořil spolu s textářem Timem Ricem, je biblický muzikál *Josef a jeho úžasné pestrobávený plášť*. Tehdy devatenáctiletý Webber jej napsal původně jako patnáctiminutové dílo na objednávku jedné londýnské školy k ukončení semestru. Mělo však takový úspěch, že jej autoři záhy rozšířili na celovečerní muzikál a ve své premiéře uvedli v Londýně roku 1972. Jedná se o muzikál doslova pro celou rodinu a my jej uvádíme v české premiéře v režii Stanislava Moši a choreografii Igora Barberice. Podobně jako jsme uváděli muzikál *Jesus Christ Superstar* nejprve v zahraničí v anglickém a německém jazyce. Inscenace má za sebou již 128 úspěšných repríz v celé řadě evropských zemí. Vzhledem k tomu, že vypráví zcela neobyčejným způsobem o věcech dávno minulých, i když nám blízkých, a používá k tomu rozličných technik, včetně animací, hovoří se o této inscenaci jako o nejlepší ztvárnění v Evropě, a i proto se máte na co těšit.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jakub Ulíčník nebo Dušan Vitázek nebo Vladimír Voleček, Radka Coufalová nebo Hana Holíšová nebo Markéta Sedláčková, Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Petr Gazdík nebo Stanislav Slovák, Robert Jicha nebo Oldřich Smysl, Karel Škarka, Lukáš Vlček, Jiří Zmldoch, Michal Šebek, Aleš Slanina, Petr Dočkal, Michal Matěj, Radek Novotný, Petr Brychta nebo Ján Jackuliak, Robert Rozsochatecký, Pavla Vitázková, Vendula Šeráková, Soňa Jányová, Gabriela Karmazínová, Soňa Kubišová, Hana Kratochvílová, Aneta Majerová, Jan Dědek, Vladimír Strouhal, Dana Puková, Karla Spilková, Táňa Stefkovičová a další.

MdB V HLEDÁČKU CELOSTÁTNÍ KRITIKY

První měsíce každého roku bývají zaměřeny na různé ankety, připomínající úspěchy minulého období v rozličných sférách. Výjimkou není ani kultura a v jejím rámci nás zajímající oblast Thálie, kde těchto republikově bilancujících akcí zaznamenáváme hned několik. Pouze v bezprostředním vztahu k Městskému divadlu Brno si nyní na sklonku sezony všimneme alespoň tří nejvýznamnějších.

Pohotová bývá anketa z 1. čísla celostátního čtrnáctideníku *Divadelní noviny*, pravidelně otiskujícího také zánrově diferencované „hvězdičkový“ Kritický žebříček vybraných premiérů v ČR. Do jejího 17. ročníku přispělo tentokrát 120 zasvěcených účastníků – hlavně kritiků, publicistů a teatrologů, ale též oslovených divadelníků a dalších Thálii blízkých osobností. Kritériem pro označení „Inscenace roku 2009“ byl kromě vymezené, leč ne vždy přesně respektované (a redakcí tolerované) doby vzniku její široce pojímaný český původ. Dostatečně pestré odpovědi zmínily ve velkém druhovém rozptylu 69 nastudování ze 43 „tradičních“ i experimentálních scén, a to včetně amatérských. Jako obvykle respondenti, většinou doprovázející své tipy stručnou zdůvodňující charakteristikou, sledovali převážně představení pražská nebo festivalová. Tím spíše si širší divácké i čtenářské pozornosti

jsou v dokonalém souladu s Bernhardovým textem, takže režii Hany Burešové považují za dokonalou“; „Skvelá a inteligentne vtipná interpretácia dnes už klasického textu minulého storočia inscenovaná s veľkým divadelným gustom a imagináciou (teda nijaká suchopárna intelektuálničina)“; „Pro výběr titulu, rytmus a vyznění inscenace, pro její pravdivost a naléhavost“; „Koncert kvintetu Pstruh se sice neuskutečnil, ale herecké virtuozity bylo habaděj a miláček Bernhard krásně ožil – zamuzicíroval“. Zájmu neušly ani dvě české muzikálové premiéry na zdejší Hudební scéně. Kunzeho a Levayův jazzrockový *Mozart!* v režii Stanislava Slováka: „Inscenace je příkladem brilantně provedeného, moderního, avšak klasicky vystavěného muzikálu. Jejím hlavním přínosem je, že představila českému publiku zcela poprvé dílo nejúspěšnější muzikálové autorské dvojice kontinentální Evropy a upozornila tak na skutečnost, že mezinárodní úspěšné tituly se rodí i mimo Broadway a West End.“ Podobně pochvalně dopadla i wedekindovská adaptace *Probuzení jara* v pojetí Stanislava Moši: „Chytré, střízlivé, nepatetické, ale přitom velmi jímavé divadlo.“

Výroční Ceny Thálie 2009, které ve čtyřech základních soutěžních kategoriích vyhláší a poměrně složitým dvoustupňovým způsobem vybírá Herecká asociace v čele s Václavem Postráneckým (přímý televizní přenos z pražské „zlaté kapličky“ 20. března t.r.), znaly své nominanty již od poloviny ledna. Měly dostatečnou masmediální publicitu (včetně měsíčníku *Dokořán*), takže jen pro úplnost připomeňme, že se po předchozím, vůči Brnu nepřejícném ročníku mezi pěti odměněných Brňanů při odsokou ze zahraniční souborového turné zařadil i šéf muzikálového tělesa MdB Petr Gazdík, a to díky ztvárnění postavy Jeana Valjeana v Mošově nastudování *Boublilova* a Schönbergova titulu *Les Misérables-Bidníci*; svůj úspěch pak mj. komentoval v několika novinových a televizních rozhovorech.

Snad ještě prestižnější postavení si vybojovaly Ceny Alfréda Radoka, jež byly již po osmnácté předávány opět v pražském Divadle Kolowrat 27. února 2010 (sestřih vysílala Česká televize 6. března t.r.). Odpolednímu ceremonálu rovněž předcházelo publikování širších nominací. Pořádající revue Svět a divadlo (SAD) tentokrát už v 1. letošním čísle zveřejnila podrobné „radokovské“

O DIVADLE

zaslouží fakt, že také tentokrát dosáhlo výrazných výsledků právě Brno, kde ostatně několik vyzvaných publicistů působí. Moravská metropole se totiž opět jako první po Praze s necelými 15 body prosadila díky třem divadelním institucím hned osmi tituly, nechávajíc vřech na ostatní kulturní centra daleko za sebou.

O šesté místo se tu přičinila náročná dramaturgie MdB: první mimopražskou inscenací se s pěti hlasy stalo první české uvedení Bernhardovy *Síly zvyku* od jedné z nejúspěšnějších loňských režisérek (rok předtím v DN bodovala její a Otčenášková adaptace Dumasových *Tří mušketýrů*), hostující Hany Burešové. Jako doklad ocitujeme úryvky z hodnotících vyjádření: „Všechny složky inscenace (počínaje překladem Josefa Balvína přes výpravu a kostýmy až k hereckým výkonům)

výsledky, které televizní záznam ani denní tisk pochopitelně nezachytily. Reprezentativní ankety se přímým neanonymním hlasováním zúčastnilo 62 oslovených kritiků (tedy o málo méně nežli loni), včetně několika brněnských.

**Tereza Martinková,
Ivana Skálová,
Klára Šťastná,
Marta Prokopová
v muzikálu *Probuzení jara*,
režie: Stanislav Moša**

Jejich tipy se ovšem netýkaly pouze činoherních představení, ale nejširšího spektra veškerých jevištních aktivit, a to i zahraničních. Protože většina našich návštěvníků patrně nemá možnost SAD pravidelně sledovat, zalistujeme tímto poměrně obsáhlým, odborně kompetentním zhodnocením zde. Alespoň enumerativně si povšimněme, jak je tu reflektován právě umělecký přínos MdB, aniž bychom ovšem bagatelizovali souběžné výsledky dalších scén Brna (ND, Divadlo Husa na provázku, Divadlo U stolu, HaDivadlo, LD Radost, Buranteatr) a jižní Moravy (MD Zlín, Slovácké divadlo Uherské Hradiště), resp. brněnských tvůrců v souborech jiných měst i bývalých členů MdB.

Jak známo, všechny zlaté medaile zůstaly (stejně jako loni) v Praze. V kategorii „Nejlepší inscenace roku 2009“ – podobně jako ve zmíněné anketě DN – tři kritiky prvořadě zaujalo nastudování *Síly zvyku*, a to s telegrafickým, nadto nejednou redakčně kráceným pochvalným hodnocením. Např.: „Výtečně uchopený Bernhard, který v české premiéře a precizním hereckém obsazení ukazuje nekonečně groteskních podob slavného Rakušana“ nebo „Pro výběr textu, který otevírá životní pravdu z ještě neotřelých stran. Pro perfektní jevištní zvládnutí“. Pět hlasů patřilo jiné české premiéře, *Probuzení jara*, neboť „ukázala nepolevující sílu Wedekindovy sto let staré předlohy, ale také invenci tvůrců“, jeden pak *Bídníkům*. V oddíle „Mužský herecký výkon roku 2009“

se dočkal nejvýraznějšího zviditelnění se šesti tipy Jan Mazák jakožto Bernhardův Caribaldi. Pro ilustraci opět odcitujeme superlativní charakteristiky: „Umanitou vizí posedlý pedantický tyran výtečně demonstroval nejen existenciálně naléhavé téma nemoci, osamělého stáří a zmaru, ale i vypjatý kontrast umrtvující banality a nenaplnitelné touhy po vznešeném cíli absolutní dokonalosti, a také rafinovaně stylizovaný obraz záhubné neschopnosti vzájemné komunikace“; „Do nejmenšího mimického detailu a gesta vyhrává postavu tyрана, nemocného a deptajícího dobyté, ale i zbité společnosti“. Díky kreaci Ivana Karamazova z Dostojevského *Legendy o Velkém inkvizitorovi* v Divadle U stolu pochválili tři respondenti Viktora Skálu. Za výkony na domácích scéně byli jmenováni ještě Michal Isteník a Zdeněk Junák, zatímco u obdobné kategorie ženské vzbudila pozornost Hana Briešťanská v roli Maggie z Williamsovy *Kočky na rozpálené plechové střeše*.

V prestižním žebříčku „Divadlo roku 2009“ obdrželo MdB čtyři hlasy: „Téměř pravidelně si zaslouží ocenění vytrvalá a cílevědomá pracovitost tří zčásti autonomních, avšak plynule se propustujících těles, koordinovaných dlouholetým úspěšným managerováním ředitele Stanislava Moši“; „Pro imponující řadu původních a českých premiér, od hitů po první česká uvedení mimořádných děl. K tomu festival Dokořán pro hudební divadlo nahlížející zdejší hudební divadlo v evropské kontextu“; „Divadlo, které dokáže diváky i kritiky zaujmout jak muzikálem, tak i činohrou a které se nespokojuje s dosaženým standardem“; „Především pro profesionálně perfektní a muzické české premiéry...“. V MdB výrazně „bodovali“ také dva výtvarníci – Andrea Kučerová (kostýmy k titulu *Mozart!*) a šéf výpravy Jaroslav Milfajt (scéna k *Probuzení jara*). V kategorii „Hudba roku 2009“ najdemé jméno Dalibora Štrunce za přínos k původní pastorále *Betlém*. V oddíle „Talent roku 2009“ se prosadili herci Svetlana Slováková a Michal Isteník.

Jak z tohoto možná poněkud suchopárného přehledu tří odborných anket celostátního měřítka vyplývá, může se Městské divadlo Brno v uplynulém roce vedle trvalé divácké přízně pochlubit i nejedním oficiálně deklarovaným úspěchem.

Vít Závodský

KŘÍŽ * ULRYCH * HAJDA * ŠTĚDROŇ * KUNDERA * PŘÍDAL * KRÁTKÝ * ČERNÝ * ZIEGELBAUER * MIKULÁŠKOVÁ * ULRYCHOVÁ * POLÍVKA * KRATOCHVIL * MONYOVÁ * GIRSTLOVÁ * CÓN * TREFULKA * ZOUBEK * ZÁBRANSKA * ČERNÁ * NĚMEC * PLCH * HNILÍČKA * SCHERHAUFER * JESTRÁB * ROTREKL * MYSLIVEČEK * POSPÍŠIL * VONDRÁK * UHDE * BLÁHA * MACHOUREK * JEŘÁBEK * GROCH * SPÁČIL * TUSCHNEROVÁ * VESELY * RICHTER * GAZDÍK * KUČEROVÁ * HEGER * KROČIL * KUDĚLKA * BORN * DOSTÁL * KUBÍČEK * LEJSKOVÁ * LAPČÍKOVÁ * SMEJKAL * ONDRÍČEK * LASICA * PAVLICA * WITTMANN * TRÝBOVÁ * BLATNÝ * JUNÁK * MOŠA * MILKOV * BUREŠOVÁ * MERTA * KOŠTÁL * CEJPEK * OSTRÝ * PETRDLÍK * ONDERKA * JIRÁSEK * JAVOROVÁ * MORÁVEK * DUCHON * MARTINEC * CIPRIAN * HRUBÁ * PROSTĚJOVSKÝ * SIS * POHANKA * NOVÁČEK * PECINA * MAREČEK * KRACÍK * FIEBER * JOSEK * DUŠEK * MICHÁLEK * SRBA * MAJEROVÁ * ANTALOVÁ * POSTRÁNECKÝ * ŽÁČEK * VLAŠINOVÁ

JANEZ STARINA

Janez Starina vnesl do Becketa humor

Usměvavý Janez Starina hovoří velmi dobře česky, snad jen dvakrát po dobu našeho povídání jsem se musel obrátit s prosbou o upřesnění slovíčka na Stana Slovák, jenž zase ovládá slovinštinu a režiséroví Starinovi dělají v Becketovi asistenta. Starina není starý, má teprve dvaadesát a celý život se věnuje divadlu. Příznivci Městského divadla Brno o něm určitě slyšeli nebo alespoň četli také v souvislosti s hostovačkami zdejšího souboru v Nové Gorici,

HOST DO DOMU

kde svého času Starina šéfoval, či v Městském divadle v Lublani, ke pracuje dnes. Na zdejší scéně již režijně vytvořil v roce 1992 komedii Dušana Kovačeviče *Maratónci běží čestné kolo* a o devět let později Feydeauovy vaudeville *Manželství na druhou*. Nyní režisuje hru *Becket aneb Čest Boží*, jak zní celý název. Starina hrál v jedenácti filmech a v mnoha te-

levizních inscenacích a seriálech, s televizí spolupracuje dosud. V Brně se cítí velmi dobře, má rád lidi i víno, je to sympaták. Do Brna si přivezl syna Maticu, studenta dramaturgie na lublaňské univerzitě, tátovi pomáhá s *Becketem*. Do Brna Starina jezdí ke starým dobrým známým.

Thomas Becketa jste si vybral sám, nebo Vám tento titul v Brně nabídli?

Se Standou Mošou jsme mluvili nejdříve o autorech, dělali jsme takovou selekci. Já jsem přišel s tím, že pro zdejší divadlo by mohl být vhodný Jean Anouilh, Standa souhlasil. Předložil jsem tedy některé tituly a pan ředitel se rozhodl pro *Becketa*.

Už jste někdy tuto hru nebo alespoň tohoto autora doma ve Slovinsku inscenoval?

Ne! Becket se vůbec ve Slovinsku nehrál! I když máme skvělé překlady. Ověřil jsem si to, když jsem si půjčil text *Becketa* ve Slovinském národním divadle v Lublani. Skutečně se tento kus u nás nehrál. Tato hra je na hranici absurdna, mně se absurdní divadlo velice líbí. Ve Slovinsku jsem takové inscenace režíroval, ale od jiných autorů.

Jaké úpravy jste se synem a s dramaturgem Jiřím Závišem dělali?

Škrtili jsme jen některé scény, například ve francouzské katedrále... Hodně jsme škrtili popisné věci. Každý se dnes může podívat na internet, kdo byl Jindřich II. Plantagenet, kdo byl Thomas Becket. Nás zajímají osobní dramata hlavních osob. Trošku to připomíná básničku Oscara Wilda *Balada o žaláři v Readingu*, každý zabije milovanou věc...

Uscenovali jsme ji v roce 2001 na Feydeauově komedii *Manželství na druhou*. Poznal jsem, že je to skvělý herec, má impresi, váží slova a také je dobrý komik i dobrý dramatický herec. Proto jsem ho vybral do role krále. Je zjevné, že oba představitelé hlavních rolí hráli již dříve vícekrát spolu. Jsou to sehraní partneři, dobře se znají. To, že má MdB skvělé herce, je neoddiskovatelný fakt.

Odpovídají obě hlavní postavy v podání Petra Gazdika a Petra Štěpána Vaším představám? Vybral jste si tyto herce sám?

Sám jsem si je oba vybral. Petra Gazdika znám ještě jako malého kluka, viděl jsem ho kolem 80. roku, když vaše divadlo přijelo s panem Mošou na festival do Nové Gorice. A s Petrem Štěpánem jsem pracoval v roce 2001 na Feydeauově komedii *Manželství na druhou*. Poznal jsem, že je to skvělý herec, má impresi, váží slova a také je dobrý komik i dobrý dramatický herec. Proto jsem ho vybral do role krále. Je zjevné, že oba představitelé hlavních rolí hráli již dříve vícekrát spolu. Jsou to sehraní partneři, dobře se znají. To, že má MdB skvělé herce, je neoddiskovatelný fakt.

Za všechny vzpomenu Jana Mazáka a Láryho Koláře jako kardinála s papežem, kteří ilustrují dobu, kdy byl kolem papežského stolce velký zmatek. Papež Alexandr III. měl tři nebo čtyři vzdoropapeže. Byla strašná korupce, mluvílo se jen o penězích.

To znamená, že obsah Tomáše Becketa má hodně společného s dneškem, že nelze tuto hru

**S Petrem Gazdíkem
na zkušebně**

Rozhovor s Vámi vychází až v červnovém čísle Dokořánu, my spolu hovoříme 27. dubna. V jaké fázi zkoušek se nacházíte?

Pracujeme naplno. Zkoušky jsme museli skloubit s možnostmi Petra Gazdíka, který alternuje v hlavní roli Ptákovin. Dnes, koncem dubna, končíme aranžovací zkoušky, chybí nám jen tři nebo čtyři z celkových třidvaceti obrazů. Máme nejméně tři týdny na to, abychom vše vylepšovali, vybrušovali, abychom si některé věci ujasňovali. Zatím zkoušíme bez kostýmů a dekorací, ale byl jsem se podívat v krejčovně a nedělám si starosti, že by něco nebylo připraveno včas.

Jaké typy divadla jsou Vám nejbližší, případně co raději režirujete? Dramata, nebo veselohry a lehčí kusy?

Dělám rád veselohry, také z *Becketa* dělám veselohru (smích)! Moc se mi líbí pracovat s herci, kteří mají velkou fantazii a takoví jsou v tomto divadle. Například Michal Isteník a Jaroslav Matějka, kteří skvěle hrají všechno, co je zapotřebí. Jsou šašci, sluhové, pážata, etc.

Kdy a jak děláte v Becketovi humor?

Je tam mnoho situací, kde lze použít humor. V naší koncepci jsme nezvolili klasickou kostýmovou hru, hranou téměř úplně realisticky. Nevěnujeme se také dvorské etiketě, ostatně ve 12. století, kdy se děj odehrává, etikety příliš nebylo. Ano, v seriálu *Tudorovci* - například - máte etikety více. My klademe důraz na vztahy mezi lidmi. Když se hádá král s královnou, tak se hádá manžel a manželka, nikoli král a královna. Také tímto způsobem jsme chtěli přiblížit divákovi obě hlavní postavy.

Zařadili jste s dramaturgem Jiřím Závíšem do textu nějaké narážky na českou současnost?

Ne. Ale myslím, že když jsme odstranili historický rámec, zůstala jakási hra ze soukromí dvou hlavních hrdinů. Nový překlad Jiřího Žáka přímo pro tuto inscenaci je výborný, více lidský. Pro diváka je text jednodušší, snadněji přijatelný.

Neuvažujete s Mošou o zájezdu Thomase Becketa do Lublaně?

vnímat jen jako příběh z historie. Souhlasíte?

Nejen peníze. Hra má něco společného se soukromým životem, protože přátelství je věčné. Říkal jsem, že ve Slovinsku se tato hra nehrála. Možná, že slovinská politická garnitura to vyškrtla z repertoáru již v době, kdy byl prezidentem celého našeho tehdejšího státu Josip Broz-Tito, který prožíval hodně becketovských příběhů. Měl hodně přátel. Některé zabil na politické úrovni, jiné fyzicky. Myslím, že se tento příběh tenkrát do politiky příliš nehodil. Měli jsme jednoho velkého básníka a člověka, který bojoval u partyzánů, Edvard Kocbek, křesťanský demokrat. Byl politicky likvidován spolu s dalšími slovinskými partyzány, členy osvobozené fronty, patřil mezi prezidentovy přátele. Jeho politická příslušnost ale nešla dohromady s komunistickou politikou, tak byl odstraněn. Do smrti žil i s celou rodinou v izolaci. To je také becketovská osobnost.

Jak využíváte zdejší jevištní techniku?

Moc. Projekce, osvětlení, mikrofony, bohudík v tomto divadle je všechno velmi skvělé.

Není Vám líto, že nebudete hrát na větší Hudební scéně?

Ano, to by bylo něco jiného (smích)! Bylo by to skvělé, třeba pro scény na velkém náměstí. Ale pro tuto inscenaci je Činoherní scéna vhodnější.

Jak se Vám spolupracuje se Stanem Slovákem?

Super! Je to skvělý asistent, velmi precizní. Má také dobré nápady, dost mi i v tomto směru pomáhá. Vůbec technické zázemí je skvělé, připomenu třeba inspicienta Míšu Nevěcného. Neměl bych zapomenout na dramaturga Jiřího Závíše, před zahájením zkoušek byl na pár dnů ve Slovinsku. Nakonec všechno zvládáme i v trochu stresujících podmínkách, protože se začátkem našeho zkoušení vrcholily v Městském divadle Brno přípravy na inscenaci *Ptákoviny*.

**S Urošem Smolje
v muzikálu Sugar,
režie: Stanislav Moša**

**S Urošem Smolje
v muzikálu Sugar,
režie: Stanislav Moša**

Možná ano. Ještě jsme o tom nemluvili, nejdříve musíme vidět, jak to vypadá (smích)! Ale výměny mezi Městským divadlem Brno a městskými divadly v Lublani i v Nové Gorici fungují. V Brně byl náš *Šumař na střeše*, *Kabaret* i *Někdo to rád horké*. A ve Slovinsku jsme viděli vaše představení *Golden Broadway*, *Koločava*, *Josef a jeho úžasný pestrobarevný plášť*. Vzpomínám si, že když mělo jet vaše divadlo do Slovinska se *Sny svatojánských nocí*, začínala u nás ráno válka. Volal jsem panu řediteli, aby k nám nejedlil.

Existují nějaké větší rozdíly v reakcích obecněstva v Lublani a v Brně?

Ne. Vaši lidé mají své oblíbené herce, publikum je tolerantnější a hlavně je něžnější. Zato v Lublani je to tvrdší. Můžete být kdokoli, i velmi oblíbený herec, ale jakmile zahrájete něco špatně, máte ostudu.

Mluvíte velmi dobře česky. Kdy a jak jste se učil?

Nejdříve jsem hovořil jakousi hospodskou češtinou. Začínal jsem režírovat *Maratónce* a na češtinu mě přilákal zdejší dramaturg Viktor Kudělka, významný brněnský slavista, jugoslavista, bohémista, teatrolog a tak dále. Jenže s hospodskou češtinou jsem nemohl nic dělat, začal jsem tedy číst pohádky. Od Jana Drdy, třeba *Zapomenutý čert*, *Hrátky s čertem*. Pak mi Standa Moša přinesl *Dějiny českého státu* a později jsem už dokázal přečíst v originále Švejka. V té době jsem taky mluvil jako Švejk a herci se mi smáli. V češtině jsem si s chutí přečetl básně Jana Skácela. Je to můj nejoblíbenější český básník. Potkal jsem ho ve Vilenici ve Slovinsku, přebíral tam Evropskou cenu, bylo to krátce před jeho smrtí, byl už hodně nemocen. Když jsme ho vezli zpátky do Brna, povídal mi, kde bydlí. Dodnes si pamatuji: Kotlářská 35a. Také vím, že je to název jedné z jeho nádherných básní. Čtu v češtině i Milana Kunderu, do slovinštiny ho skvěle překládá Jaroslav Skrušný. Pokud mluvím o češtině a svém vztahu

k Čechům, nemohu jako divadelník zapomenout na režiséra Rudolfa Innemanna a na herce Rudolfa Deyla a Bohumila Frantu, kteří v Lublani ještě před první světovou válkou v roce 1912 zakládali profesionální národní divadlo. Vzájemná spolupráce trvala až do doby, kdy se Jugoslávie odtrhla od Sovětského svazu.

Jak dlouho jedete autem z Brna do Lublaně a kolikrát sem v době zkoušek pojedete?

Cesta mi trvá pět hodin. Odhaduji, že celkově přijedu osmkrát, devětkrát.

Závěrem se obracím na Stana Slovák, jenž byl rozhovoru s režisérem Janezem Starinou přítomen. Jak se Vám pracuje s panem režisérem?

Mne baví potkávat se s lidmi, od kterých se je co učit. S Janezem se už znám 15 let. Poprvé jsme se setkali, když naše divadlo hostovalo s *West Side Story* v Nové Gorici, Janez tam byl tehdy ředitelem. Od toho momentu se vždycky setkáváme, ať už hostují Slovinci u nás nebo naopak. Sleduji jeho práci a vůbec vše, co se dělo v divadlech v Nové Gorici i nyní v Lublani, kde Janez pracuje. Pokládám ho za jednoho z nejlepších herců, které znám. Je nesmírně šikovný, jazykově vybavený. Když jsem dělal asistenta režie Stanislavu Mošovi při německé verzi *Kabaretu* pro turné po Německu a Rakousku, ovšem s premiérou v Lucembursku – ale pozor, v angličtině, vypadl nám Herr Schultz. Pan ředitel řekl, že zná jediného herce v Evropě, který to může okamžitě zahrát i anglicky - Janeze Starinu. Janez dojel do Luxu a v angličtině báječně odehrál Schultze a přitom jen s jednou zkouškou! Je opravdu vynikající. Pokud jde o naši spolupráci, je to skvělý a zkušební divadelník. Věnuje se herecké stránce, klade důraz na situaci, na vztahy a charaktery. Pro mne je to spolupráce velmi inspirující a jsem za ni vděčný.

Jan Trojan

**S Maticem Starinou
a Stanem Slovákem
na zkoušebně**

COMMERZBANK

Private Banking

Umění není jen slovo

Vedle důvěry, spolehlivosti a diskrétnosti uznáváme i kulturní hodnoty a tradice. Proto Commerzbank v České republice již od svého založení štědře podporuje projekty v oblasti kultury a umění. Naším cílem není pouze bohatý, ale i naplněný život. www.commerzbank.cz

Společně dokážeme více

ANDREA KUČEROVÁ

Stříbro se k dvorní kostýmní výtvarnici Městského divadla Brno Andreji Kučerové hodí, obvykle chodí oblékaná v praktické černé. Na kontě má přes sedmdesát pestrobarevných inscenací (ano, včetně *Josefa a jeho úžasného pestrobarevného pláště*), v posledních pěti letech navrhuje kostýmy téměř všech premiér. Stanislav Moša o ní prohlásil, že by ji nevyměnil za žádného jiného kostýmního výtvarníka v Evropě. Jaký záprah to obnáší? A co všechno vlastně kostýmní výtvarník v divadle dělá? Pojďme společně nahlédnout, co se skrývá za dveřmi číslo 301, kde Andrea sídlí.

RODINNÉ STŘÍBRO

Jste podepsaná pod většinou aktuálních inscenací Městského divadla. Co všechno stojí za tím řádkem v programu: „Kostýmy: Andrea Kučerová“?

Provoz během sezony je dost hektický. Mívám deset až dvanáct premiér do sezony, spolupracuji i s jinými českými a zahraničními divadly. Jde to jedno za druhým, někdy je to na doraz. Ale mně se prací v divadle splnil sen. Jako dítě jsem si představovala, co budu v životě dělat, a přestože jsem to neviděla úplně konkrétně, vždycky jsem měla pocit, že to bude něco výjimečného. A to tady zažívám, to nadšení, zaujetí, touhu vydat se sebe to nejlepší, cítím nejen z lidí na jevišti. Kromě režiséra jsou mí nejbližší spolupracovníci dámy v krejčovnách, a to jsou opravdoví mistři, profíci se schopností a vůlí dotáhnout věc k dokonalosti. Navíc být denně mezi lidmi, které jejich

práce baví, těší, záleží jim na tom, co dělají, mají to čemu se říká profesní hrdost, mají radost z každé podařené inscenace, žijí tím – to je zázrak, který bych já za nic nevyměnila. To, jak se všichni podílíme na společné věci, energie se násobí a na konci z toho vyjde něco krásného a výjimečného.

Na realizaci velké hry se dělá odevidím donevidím, takže na navrhování následující hry mám někdy jen večery a noci. Pak se stane, že návrhy někdy nejsou hotové tak rychle, jak by dílna potřebovala, aby výroba navázala. A už vás to tlačí, víte, že se musí šít, aby se stihlo do premiéry.

Kostýmy zkouším na hercích, není to tak, že bych předala návrhy a pak až viděla hotové kostýmy, to vůbec. Na první kostýmové zkoušce se toho dá hodně vychytat – proporce, tvary, to, jak to komu sedí, a především celkové působení, vyznění kostýmu, protože každý má mít určitý charakter.

Tyhle první zkoušky dělám ráda, protože na nich zachytíte řadu problémů. A zároveň kostým dotváříte.

Co máte aktuálně na pořadu dne?

U *Becketa* máme teď (3. května, pozn. aut.) dva týdny do generálek. Minulý týden se na tom začalo intenzivně pracovat v dílnách, předtím se nakoupil materiál. Když vybíráte materiál, řídí se to i podle toho, kolik máte času. Když musíte všechno vybrat během jednoho dne, stane se, že není k dispozici materiál takový, který je pro daný účel potřeba, musíte udělat kompromis. Například že vezmete jinou barvu nebo kvalitu, je to míň nebo víc trčavé nebo splývavé, než jak to potřebujete. A materiálu, který máte k dispozici, potom musíte kostým zpětně přizpůsobit. Přivezeme materiál a já do druhého dne návrhy pozměňuji, aby vyhovovaly aktuálnímu materiálu. Potom to střihačky nastří-

Se scénaristou
Jiřím Žáčkem
a hudebním
skladatelem
Zdenkem Mertou

hají a krejčově připraví na první zkoušky. Součástí kostýmů jsou také boty, klobouky, účesy a líčení, k tomu všemu se musí nakreslit nebo říct, jak to má vypadat. Jsme tedy ve fázi plné práce, aby se to stihlo.

Becket je výjimečný v tom, že je tam velmi málo ženských postav oproti mužským, takže teď i dámská dílna šije pánské kostýmy.

Nedělám kopie historických kostýmů, je to divadelní stylizace a přesun ve smyslu charakteru hry. *Becket* se odehrává ve středověku, stylizace spočívá v určitém zjednodušení. Z té hry a období cítím určitou strohost, přímočarost a tvrdost, proto mám potřebu vidět to i v kostýmech. Vycházím z historického tvarosloví, ale je to transformované podle mých pocitů, toho co mi to téma evokuje. Vnímám to jako vzdálené období, kdy se i oděv vyvíjel, proto je to o střizích, vycházejících ze základních tvarů – čtverce, obdélníky – skládané přes sebe, různě řasené a spojované, doaranžované na figuře, materiály, které jsou pevné, mají kovový charakter a pomohou vytvořit ostře řezané tvary jako u gotických soch. Používám základní oděv, košili a kalhoty a přes to vrchní části, tuniky a pláštěnky. Kostýmy naznačují i odlišnosti tehdejšího pojetí života anglického a francouzského světa. Myslím, že hra je především o vztahu krále a Becketa a o Becketově proměně. Všechno kolem je asambláž, která jejich příběh dotváří. Současně připravuji návrhy pro muzikály *Kráska a zvíře*, *Mary Poppins* a Honeggerovu *Jeanne d'Arc*.

Kolik lidí v dílnách pracuje?

Dámská má šest krejčových, střihačku a vedoucí, to je osm, pánská devět plus modistka-kloboučnice. Největší nápor práce má střihač, to je konstruktér, který musí pro každý kostým, který vidí na návrhu, zkonstruovat střih. Je to výjimečná profese, která vyžaduje odbornost a praxi, velkou představitivost, schopnost přečíst návrh a vědět, jakým střihem převést dvojrozměrnou látku v požadovaný trojrozměrný objekt, ve kterém se navíc musí dát pohybovat. Pracuji ve vícero divadlech a musím říct, že naše dílny jsou poklad.

Lidé často kostýmy hodnotí jen podle pocitu na scéně „líbí – nelíbí“. Není pro Vás všechno to

promyšlení konceptů práce navíc, kterou málokdo ocení?

Příznám se, že v poslední době mě takhle heřká myšlenka napadla. Najednou se mi zdálo, že málokdo vidí to, co za kostýmy vidím já. Koncept, charakter a souvislosti. Najednou jsem měla takový pocit marnosti, zklamání. Ale byla to jen reakce na hodnocení nějakého kritika typu: zajímavé kostýmy vytvořila. Když ale přijde úplně neznámý divák a řekne, že se mu moje práce líbí, je to krásné ocenění.

Těší mě, když se výsledek líbí mým kolegům z branže, nejen výtvarníkům a divadelním výtvarníkům, ale i režisérům, hercům a ostatním kolem. Zároveň jsem si uvědomila, že to nemůžu a ani neumím udělat jinak. Dělán to proto, že mě to baví. Navíc když o inscenaci přemýšlím, potřebuji si k té konkrétní věci najít svůj klíč. Vědět, cítit proč to má být právě takhle. Když najdu svou koncepci, svůj klíč, potom vím, jak na to, a jede to skoro samo.

Musím dělat i to dotváření kostýmů v průběhu zkoušení. Jsem možná perfekcionista a těžko opouštím svou představu. Mám ji v hlavě i na papíře a v realizaci se jí potřebuji co nejlépe přiblížit. A když to není, jsem zklamaná. Nemůžu to nechat být, protože by mě to trápilo. Když to není tak, jak jsem si to představovala, nespím, pořád se mi to honí hlavou, hledám způsob, jak to tam dostat. Takže umím pracovat jedine tímto způsobem.

Když dělám nějaký světový muzikál, který je už ověřený, funguje a jako by tam už nebylo něco nového k vymyšlení, realita je jiná. Za prvé to nemůžu jen tak okopírovat a za druhé by mě to ani nebavilo. Je to o tom najít si v jednom konkrétním rámci zadání svou cestu. Navíc požadavkem agentury vlastníci práva bývá právě to přinést něco nového.

Inspirujete se kostýmy v zahraničních inscenacích třeba právě velkých světových muzikálů?

Některé jsem viděla na živo, jiné na DVD záznamu. Dnes už to mám za povinnost, že se na to dívám vždycky. Ze začátku a třeba ještě před deseti lety mi připadalo, že je lepší jiná provedení nevidět. Že mě to zavádí. Ale později, když jsem toho měla za sebou víc, přešel mě strach z ovlivnění něčím jiným, chtěla jsem vidět jiné realizace třeba i proto, abych si řekla, že to právě takhle nechci, protože to nepůsobí tak, jak to cítím já.

Uděláte první věc a je to super, lidem se to líbilo. Ale tou druhou a pak každou další inscenaci se musíte sebekontrolovat. Musíte se jakoby pořád překonávat, aby vás chtěli zase. Tak mi nějakou dobu trvalo, než jsem si sama sobě mohla říct: Jsem kostýmní výtvarník.

Myslím, že výtvarník a vůbec všechny složky, které se na přípravě inscenace podílejí, by měly hře sloužit. Nemám potřebu se na jevišti exhibovat ve smyslu: „Hele, tohle jsem vymyslela já.“ A předvádět nějaké kreace, které s hrou nemají vůbec nic společného, jen jsou úplně úžasně vymyšlené. To je podle mne naprosto proti smyslu. Divadelní inscenaci považuji za celek a kostýmy dělám ve smyslu tohoto celku, ve smyslu jednotlivých figur

a jejich vztahů, v souvislostech. Musí to pro mne co nejvíc splňovat to, že to tam patří, že kostýmy odrážejí charaktery postav tak, jak je cítím a jak jsme domluveni s režisérem, že mají mít takový a takový výraz. Mívám radost, když se to propojuje a funguje to dohromady. Když sedím na generálce a vyjevují se obrazy. Herci hrají, ale vy to ani nevnímáte, samotný fakt, že to plyne hladce, vás pohlcuje, najednou jste uvnitř, žijete ty situace, ten příběh, ty emoce. To je kouzlo divadla – spoluprozívání. Ne že vás odvádějí otázky, proč tamto vypadá takhle? Rušivé prvky. Mně nevadí, když lidé kostýmy někdy ani nevnímají. To je pro mne známka toho, že to funguje dobře, protože je vzala celá hra, vnímání sdělení a potom debatují o tom, o čem to bylo. Ala jasně, že mám ráda, když si jich všimnou, ne že ne.

Když vytváříte návrhy kostýmů, jak velkou máte svobodu u režisérů?

Režisér má absolutní slovo, protože on je ten, který přináší pojetí a koncept celé hry. To, o čem to je, proč to hrajeme, co to jemu říká a proč to chce dělat. Má vidinu celku. Ale já mám svobodu dost velkou. Musím říct, že třeba za léta spolupráce se Standou Mošou jsme se dopracovali k tomu, že nám stačí říct si hrozně málo. On má navíc dar vystihnout podstatu věci v jedné větě. A tím, že si rozumíme, že věci vidíme podobně, postupně nám stačí říkat si čím dál míň. Teď se podívá na návrhy a řekne: „Tady tenhle kostým bych potřeboval takový,“ nebo „Chtěl bych, aby tahle figura působila tak a tak.“ U něčeho chce korekce, ale vždycky vysvětlí proč. Ze stovky kostýmů chce takhle upravit třeba dva. Časem to dospělo tak daleko, že jsem některé inscenace dělala bez toho, aby viděl návrhy, kostýmy viděl až na první oblékané zkoušce. Naše spolupráce je o důvěře, která vznikla na základě dlouhodobé zkušenosti.

Ostatní režiséři mě oslovují proto, že znají moji práci, proto si mě vybrali. A protože mi věří, taky mi do toho moc nemluví. Přijímají, co přinesu a občas drobně upravujeme. Nikdy jsem nezažila stav, že bych něco musela proměnit tak, že bych s tím nesouhlasila. Jenom jednou se mi stalo, že režisér mé návrhy nebral, chtěl to jinak, ozvala jsem se, že to tak necítím. Pak to bylo o debatě, o tom, kdo ustoupí, jestli režisér přijme mé vnímání figury. Když to nepřijme, beru to tak, že režisér má hlavní slovo, vidí do toho víc než já a ustoupím. Ale to co děláme je především o spolupráci - tvoříme společnou věc, o hře a jejím pojetí diskutujeme, říkáme si nápady, svá vidění, co si myslíme a vzájemně se ovlivňujeme.

Dokážete spočítat, kolik jste za sedmnáct let, co se věnujete návrhům kostýmů, oblékla inscenací?

Předloni to bylo kolem šedesáti, takže s loňským rokem to musí být přes sedmdesát inscenací. Asi před pěti lety jsem se dostala k těm dvanácti za sezonu a od té doby se to moc nesnižuje. Obvykle pracuji na třech hrách současně – dvě se navrhuji a jedna se realizuje. Nebo se dvě navrhuji a dvě realizují.

Mám štěstí, že spolupracuji s režiséry, které považuji za přátele a spřízněné duše. V první řadě je to Standa Moša, ten mi dal první příležitost a naše vnímání se sešlo. Pak je to Stano Slovák, Pavel Fieber, *Becketa* dělá Slovínec Janez Starina – toho znám léta jako herce, dělali jsme společně *Cabaret*, *Šumaře na střeše*, *Sugar*. Jako s režisérem s ním pracuji podruhé. Je to skvělý člověk. Petr Kracík z Prahy – *Cíkáni jdou do nebe*, chystáme *Jméno růže*. S Petrem Gazdíkem budu dělat kouzelný muzikál *Mary Poppins*.

Jak dlouho Vám trvá navrhnout kostýmy do jedné inscenace, řekněme velkého muzikálu?

Když se několik her začne prolínat, přestávám sledovat čas, protože je podstatné ty věci udělat a už nerozlišuji, kolik času která zabrala. U *Mozarta!* jsem navrhovaná věnovala měsíc a půl. To si pamatují proto, že jsem ho dělala přes prázdniny, bez souběhu s jinou hrou. V červnu jsme se o tom začali bavit, se scénografem Jaroslavem Milfajtem jsme vymysleli koncept – ten studený svět okolo červeného Mozarta, kde červená symbolizuje radost ze života, energii a svobodu. A všichni kolem

S Petrem Hlouškem a Stanislavem Mošou při premiéře Sugar v Lublani

něj jsou ve studených barvách. Pak jsem vybírala materiály, aby když nastoupí lidi do dílen, se mohlo okamžitě začít šít. Pak dva měsíce realizace. U jiných věcí je to třeba takhle: dva týdny tu hrů studuji, čtu a hledám materiály k tématu. Když je to něco historického, dívám se na dobu, ve které se hra odehrává. Víím, jaké v té době bylo odívání, ale dívám se na detaily a okolnosti života, studuji obrazy. Než přijdu na klíč k inscenaci, nechávám to v hlavě uležet třeba dva týdny. Potom se vrhnu do navrhování, na muzikál jsou to asi tři týdny. Takže dohromady je navrhování asi pět týdnů a potom následuje šest týdnů realizace. Vyberou se materiály a začne se šít. A do dílny chodím většinou každý den. Čili celkem asi jedenáct týdnů práce. Ale to je ideální stav. Obvykle jsou to dva plus čtyři.

V muzikálech se hodně alternuje, takže to znamená násobení množství kostýmů.

Ano, zkusím každého člověka, protože každý herec je jiný. Pokud je to sborová věc a jsou tam například uniformy nebo livreje, je to jednodušší, ale většinou ani jeden kostým není stejný jako ostatní. To potom chci v kostýmu vidět každého. Každý he-

rec je jiný a nejde jen o rozdíly proporcí, jsou různí typem. Stejná věc na každém působí jinak a já to musím vidět. Takže když je tam s alternacemi sedmdesát herců, mají pět převleků, uděláme třista-padesát kostýmů.

Máte už některé herce takzvané v oku? Šijete někomu kostým vysloveně na míru?

Při navrhování na to už myslím, protože herce znám, přemýšlím o kostýmu a figuře v souvislosti s konkrétním hercem. Víc možná u hereček, co je dobré podtrhnout nebo naopak potlačit. Ženy jsou nádherná stvoření, ale i krásu můžete bibým kostýmem zabít, a když to není požadavek role, je to prostě průser. Když ty lidi znáte, tak s tím pracujete.

Co všechno musí kostýmní výtvarník vstřebat předtím, než se pustí do navrhování? Listovala jste například u přípravy na Ptákoviny ornitologickým atlasem?

Měla jsem fotografie ptáků z internetu, konkrétních druhů, které se ve hře vyskytují. Potom Atlas ptáků z domova a od kolegy výtvarníka Petra Hlouška jsem dostala Atlas ptáků, který ilustroval. Několik ptáků jsem mohla i sama určit, protože byli ve scénáři nepojmenovaní. Standa Moša mi řekl: „Tyhle vyber ty.“ Vybrala jsem ty, kteří byli zajímaví na pohled i jménem – Harpyji, Korunáče a Karančo.

Zadání bylo takové, že ptáci jsou symbolem svobodné společnosti. Nebylo důležité, že mají křídla a že umějí létat. Moša říkal, že ptáci v inscenaci v Německu měli sedmimetrová křídla a stejně nelétali. Takže už na začátku řekl, že tohle nechce – žádné ilustrace ptáků, žádné zobáky a žádná křídla. Šlo o to vytvořit krásné svobodné bytosti.

K ptákům jsem se ale utíkala a hledala u nich inspiraci. Dívala jsem se na stavbu těla, na skladbu a míchání peří, co mají na sobě zajímavého – to všechno jsem převáděla do lidského oděvu. Jakákoliv část jejich charakteristiky se dá použít a převést do kostýmu. Téměř u každého kostýmu můžu říct, jakou inspiraci vznikl. Ale nic nebylo striktně dané, kostým neměl ilustrovat předlohu. Má třeba barvy odjinud. Kostým kachny je zelenomodrý, což je úplně jinak než ve skutečnosti, ale je to vodní pták, pro mne se ta barva s ní pojí. Když jsem je studovala, zjistila jsem, že ptáci mají hodně přírodních zemitých barev – béžové, hnědé, šedé, černé, bílé – jen občas mají navíc nějaký výrazný barevný akcent, z toho jsem také vycházela. Mám tam různé délky a tvarování, které evokují očásky nebo spojený rukávů s límcem dohromady, které připomíná křídla. Celkový výraz dotváří líčení. Byla to zábavná hra a radost.

Nadával Vám už někdy některý z herců, že v tom kostýmu, který jste navrhla, absolutně nejde hrát?

Oni nenadávají, ale občas se stane, že někdo prohlásí: „Ježíši, v tom bude vedro.“ To je někdy oříšek, jak skloubit vizuální stránku věci a účelnost. Herec se v tom navíc musí pohybovat, což je podstatné zejména u muzikálu. Musíte tedy kostým vymyslet tak, aby se v tom pohybovat mohli. Je to výběrem materiálů, střihem nebo obojím. Pak se to

V Benátkách

případně upravuje na zkouškách. Jsou ale občas věci, u kterých potřebujete, aby byly tuhé, nebo jsou to látky, které nedýchají, takže je v tom opravdu vedro. Myslím na to, na herce rozhodně nekašlu, ale někdy to jinak nejde. Když se děj hry odehrává v zimě v Rusku, nemůžu herce obléct do plátnka.

A jestli někdo dal najevo nelibost, tak ano, v *Zahradě divů* chlapci, kteří dělali psa Bafsteina. Kdybych to mohla nějak napravit, udělala bych to, ale nevím, jak udělat kostým velkého chlupatého psa jinak než z kožešiny, když to zrovna nemá být stylizace. Chápu, že v kožešině je vedro, ale pes je pes. Stano jen říkal, že je vedro, ale Petr Štěpán byl vytočený – ten mi řekl, ať si to obléknu a jdu si to zkusit. Uznávám to a nedívím se.

Jak se chystáte relaxovat o divadelních prázdninách?

Musím říct, že to obvykle příliš dopředu nechystám, protože mám život podřízený divadlu. Ale jsem takový typ, sama jsem si to tak vybrala. A ono se o divadelních prázdninách sice v kamenném divadle nehraje, ale herci hrají na zájezdech a zahraničních turné a já taky dělám buď inscenaci pro turné, nebo hry pro příští sezonu. Tak to řeším spíš na poslední chvíli. Ale letos jsem si naplánovala jednu věc, kterou nejsem schopná během pracovního maratonu zvládnout, a to je naučit se anglicky. Umím němčinu, anglicky se tak nějak domluví, ale je mi nepříjemné, že nemluví pořádně. Běžný kurz se mi nevejde do rozvrhu – každý týden je jiný. Dospěla jsem k závěru, že jediný způsob je intenzivní kurz. Takže v létě jedu na dva týdny do Londýna. To město miluju, má úžasnou atmosféru, skvělé galerie a dají se tam vidět výborná představení. Přijede i moje dcera, tak si to užijeme společně. A zrelaxovat chci teď pro premiéru *Becketa*, vyrazím na týden někam do tepla k vodě, odpočinkout si a vymyslet jak na *Mary Poppins*.

Honza Šmikmátor
foto: Jef Kratochvil

Jiří Žáček, Zdenek Merta :
PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA

**Městské divadlo v Brně,
Hudební scéna, premiéra 24. dubna 2010**

Může být Žáčkova předlistopadová komedie aktuální i za jiného režimu? Nepochybně ano, řekli si mladí dramaturgové Klára Latzková a Jan Šotkovský a původní text útočící proti totalitě revidovali na současnou politickou satiru. Zatímco v roce 1989 na jevišti pražského Národního divadla šlo o lidovou taškařici se zpěvy a reprodukovanou hudbou, v Městském divadle Brno jde dnes o muzikálovou komedii s živým orchestrem a skvělými pěveckými sóly. Zatímco tehdy byl předmětem výsměchu hlavně frázovitý jazyk funkcionářů, dnes je zdrojem humoru politika ve

NAPSALI O NÁS

všech svých podobách včetně lobování.

Libreto Jiřího Žáčka motivicky čerpá z Aristofanovy komedie *Ptáci*. Dva kumpáni s promlouvajícími jmény Primabrachos a Doufalion přesvědčí obyvatele ptačí říše, aby začali vládnout světu. Protřelí intrikáni společně s vychytralým Dudkem a ptačím náčelníkem Supem postupně vytvoří kastu samovládců, která bravurně potírá individualitu i své odpůrce, až nakonec všichni příslušníci ptačího rodu končí v kleci. Symbolika klece, která všechny vězňi, možná nemá takový účinek, jako před jedenadvaceti lety, navíc je dost průhledná.

Žáčkovy rýmované verše jsou vůbec předvidatelné: dojde na připomínku „mocné ptačokostřany“ a šéfu ze „sexy moz-kem“, ale i obecnou kritiku společnosti ve verších typu: „Všichni se napaříjí jako páv / a domáhají se svých práv.“ Obsahují však účinné satirické šlehy, které autor rozdává – a to je třeba uznat – podle hesla „padni komu padni“.

Režisér Stanislav Moša si uvědomuje úskalí přímočaré satiry a snaží se proto o plastičtější podívanou. Úvodní i- dylický obraz ptačí říše vystavěl s pomocí úchvatné scé- ny hostujícího Christophera Weyerse. Herci v rolích ptá- ků tu šplhají po větvích, houpu se v sítích, ale také léta- jí mezi bujnou vegetací. Zásahu na výsledném dojmu má rovněž choreografie Anety Majerové, která vybarvila kaž- děho ptačího aktéra jeho charakteristickým stylizovaným pohybem: podle něj tak poznáme třeba Kachnu, Sovu, Rajku či Holubu. Originalita a jedinečnost figur záměrně mizí ve druhé části inscenace, poté, co se pohlaví ujmá- jí otěží. Proměnu svobody na uniformitu doprovází i změna kostýmů. Zatímco dosud se akteři pohybovali ve vznešených a originálních róbach Andrey Kučerové, po „převratu“ si oblékají jednotné modré mundúry.

Nejvíce herečkové prostoru má užvaněný Primabrachos Martina Havelky, s nímž alternuje Petr Gazdík. Havelka je v roli intrikána spolehlivý, dokáže diváka vtáhnout i s ním komunikovat. Vděčnou roli ale dostala také dvojice Zdena Herfortová a Markéta Sedláčková, jež alternují v úloze Slepice. Jde o figuru divačky, která po celou dobu takřka nenápadně sleduje dění na jevišti z první řady, až to nakonec nevydrží a rozpoutá afek- tovaný monolog na obhajobu ženského pohľavu.

Nová verze *Ptákovin podle Aristofana* prokázala, že po- litická satira má na jevišti stále smysl. Vyznačuje se si- ce jinými akcenty než před léty, ale reakce smíchem je pořád nutná a očistná. Nejspíš to bude platit i po kvě- to- nových parlamentních volbách, do nichž se některé na- rážky Žáčkova staršího textu docela přesně trefují...

David Kroča, recenze pro ČR 3 Vltava,
vysíláno 3. 5. 2010

DOMA MÁME HOLUBNÍK, CHYTÁME V NĚM LELKY

Kéž by *Ptákoviny podle Aristofana* Jiřího Žáčka a Zdenka Merty znamenaly jednoznačnější návrat na výsluní výstostného lyrika, pichlavého satirika, autora krásných knížek pro děti, následníka výjimečné obraz- nosti Jana Skácela, i když stále jen do krajiny bez du- cha!

Způsobily rozruch už před dvaceti lety ve Zlaté kapli- ce. S podzimem 1989 je chtěli zakázat nejprve ptáci vy- pelichání, aby je pak přepeření supové, blbouni nejap- ní, koňadry a slepice prohlásili za kousek nebezpečně čechrající sametové papěří.

Co je na *Ptákovinách* nebezpečného, prostřečkého a hodno zadupání do prachu, i když pochopitelně radě- jí opatrného? Neptejte se ptáků na tahu, nýbrž těch v domácím zasmrádlém kurníku. A nebojte se usednout na hřad brněnského Městského di- vadla.

Už premiéra a nedělní první repríza pustila do hledišti bodák, který odhalil jednak úlevu, že to někdo umí říct za nás i bez blbě nálady, ale ta- ké ztrhané struny zvuk příznivců ptáků mo- dých, oranžových i jinak pestře zbarvených. Tém z té špiny, kterou na jevišti autoři na naše čistounké lidry z kbelků vylévají, naskakuje husí kůže.

Jenomže bohatý Žáček strhl do proudu všechny kolem sebe. Druhá část, když už je jasné, že v Mrako- ptákohradu se budou rozdávat posty, je strhujícím sar- kastickým obrazem naší šťastné doby s Poseidónem Klausem, Héraklem Zemanem i věčně bitým slovan- ským Triglavem.

Monology slépký-feministky (Zdena Herfortová nebo Markéta Sedláčková), holuba zaznamenávajícího jak se poptačtuje lidský svět (Michal Isteník), ale i další no- vé Žáčkovy kousky odměňuje publikum nekonečnými aplausy na otevřené scéně.

Velké inovace doznala hudba. Připomínám jen, že *Ptákoviny* byly první spoluprací tandemem Merta-Moša. MdB má i rozkrídlené nevyčerpátelnou kostýmeku Andrey Kučerovou, svěží choreografku Anetu Majero- vou... Výsledek? Těšte se na kousek jako lusk.

Vítej kousavá satiro, salve starý barde Žáčku, jeho spo- luautoři a tvůrci! Čeká vás osud satiriků od Botiče až k Ponávce. Lidi se budou chechtat s vámi, pšouci vás nebudou mít rádi.

Jiří P. Kříž, *Právo – Jižní Morava*, 27. 4. 2010

**PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA
– ZÁBAVNÁ POLITICKÁ SATIRA,
KTEROU STOJÍ ZA TO VIDĚT**

"Krásní pestrobarevní ptáci, kteří žijí svobodným živo- tem v divukrásné přírodě, přicházejí pod vládu mo- cichtivého člověka o svobodu i svoji jedinečnost."

Je s podivem, jak věrně se historie neustále opakuje. Jedním z důkazů tohoto jevu je hra největšího řečkové- ho komediografa Aristofana nazvaná *Ptáci*, která se hrála v Athénách na Velkých Dionýsiích již před 2 424 lety. Příběh vypráví o dvou uprchlících z Athén jménem Primabrachos a Doufalión, kteří svou údernou demago- gií ovládnou svobodnou ptačí říši a přesvědčí ptáky, kte- ří mají kromě obrovské svobody také malíčký mozeček, aby vybudovali velký Mrakoptakohrad, oddělili jim zemi od nebe, a tím si podmanili bohy i lidi. Moderní zpracování *Ptáků* se skutečně osvědčilo a za- hrálo na notu současného diváka opravdu zábavným a trefným způsobem.

Zdenek Merta a Jiří Žáček překvapili řadou vynikajících textů, herci svými vynikajícími pěveckými výkony a Andrea Kučerová zase originálními ptačími kostýmy. V příběhu se objevují nejen ikony dnešní politické scé- ny, které autoři skutečně vtipně a na úrovni vystihli, ale

také duch totality a jeho absurdní schopnost ovládnout člověka klamnými idejemi.

Otázka, která se nabízí hned od začátku zní, jak velký rozdíl je mezi ptáky svedenými vzpourou rebela z Atén, který rozpoutal boj proti nebesům i lidem, a samotnými lidmi, jejichž slepé následování touhy po moci a vlastní velikosti se jim stává osudným krokem do propasti.

Ptákoviny podle Aristofana jsou zároveň také dokonale studii totalitních vlád, který obsahuje jak prvky fašismu a nacismu, tak i komunismu a maoismu.

Ve vtipném vývoji událostí na scéně se krásní pestré barevné ptáci, kteří žijí svobodným životem v divukrásné přírodě, stávají pod vládou mocichtivého člověka otroky vlastní omezenosti. Nevědomky přicházejí o svoji jedinečnost a stále více se ztrácejí v uniformním světě, z něhož mizí svoboda i krása a místo toho zůstávají pouze falešné ideály.

Zpod fádních uniforem ptákům vyčnívají pestré barevné pera, která připomínají jejich ztracenou přirozenost a jedinečnost.

Pokud bych měl celou inscenaci vystihnout jednou větou, napsal bych, že se jedná o dílo velmi pozitivní, diváká nejen potěší a poučí, ale naučí jej dívat se na věci, kvůli kterým se při čtení novin zatrpkle rozčiluje, s úsměvem a nadhledem.

Ptákoviny podle Aristofana jednoznačně stojí za to vidět, rozhodně se dobře pobavíte a od srdce zasmějete. Podle autorů není inteligentní, vtipné, napadité a uderné politické satiry nikdy dost, jak říká režisér inscenace Stanislav Moša, „znovu nastala doba, ve které šikovni šibalové různých typů, hráči velké politiky, s námi hrají obdobnou hru jako hrdinové téhle hry (...) je zapotřebí znovu se začít vyjadřovat k věcem obecným skrze divadlo, skrze dobré politické i satirické divadlo“.

Milan Kajínec,
Velká Epocha, 24. 4. 2010

Z TĚHE DOKONALÉ SVATBY VÁS ZABOLÍ BRÁNICE

Britská komedie, která tříská dialogy a je třeskutá i směrem k publiku, se v brněnském Městském divadle vážně povedla

V Městském divadle Brno uvádějí od víkendu třeskutou komedii *Dokonalá svatba*. A dlužno uznat, že text Rona Hawdona je skutečně brilantně napsanou švandou, která tříská od repliky k replice herce a se stejnou intenzitou vlastně i samotného diváka.

Bulvární komedie, která od roku 1994 doslova obletěla Evropu a v tuzemsku se hraje popatě, též z jednoduchého fóru. Nastávající ženich se probudí den před svatbou v posteli s jinou dívkou. Do satebního apartmá se v tomto okamžiku dere jeho kamarád, nastávající, pokojská a další lidé...

Jako když rozrazíte koule na kulečnickém stole a stále stoucháte do těch, které o sebe ještě nenarazily. Na stejném principu je sestrojen Hawdonův příběh. Nedorozumění jsou stále násobena stejně jako záměny ženských jmen. Zkušený britský dramatik to prostě s jazykem i zápletkami umí a téměř namotratně si s nimi pohrává.

Je jasné, že podobně namazaný stroj na švandou vyžaduje hereckou perferci ve smyslu pohoťového jazyka a neumdlévajícího postřehu. V tomto pohledu je inscenace Stano Slováká solidní pulzující podivánka. Králem večera je Milan Němec jako postižený ženich, kterého zkoušejí okolnosti v lyrickém happy endu i jeho vlastní srdce. Němec je nefalšovaný jeliman chycený do vlastních pastí a komiku umí rozhazovat po hrstech. Ideálně zvoleným protihráčem je mu fyzicky i herecky robustnější Petr Štěpán jako svědek Tom. Oběma potom výtečně sekunduje dámská šatna v podobách ženství no-

vomanželsky panovačného (Lenka Janíková), nešťastně zamilovaného (Hana Holišová) či manipulovatelného (Lucie Zedníčková).

Solidně odvedená legrace je na divadle skutečně těžký a vážný kumšt. Tady se vcelku povedla. Před publikem stojí, co do fórků, výkonů i rytmu, vyvážená fraška. Fekálními vtipky na první signální to tady našťestí – až na jednu záchodovou štetku – moc neprokrvátá.

Herci slovně svižný komediální odér nepřehrávají do laciných pitomostí. K bláznivému mumrají ústrojně slouží prostá, v kyčovitém divadelním realismu vyvedená, ale už autorem přeepsaná scéna. Dva propojené pokoje jsou dílem Jaroslav Milfajta.

Podrženo, sečteno. Anglicky břitký vtip kořeněný českou hereckou vervou. Tato svatba sice nevyjde, srdce vás z toho bolet nebude, ale bránice ano.

Luboš Mareček,
MF Dnes, 31. 3. 2010

DOKONALÁ SVADBA – DOKONALÁ KOMÉDIA

Robin Hawdon: *Dokonalá svadba*. Preklad: Jan Šotkovský. Dramaturgia: Klára Latzková, Jan Šotkovský. Réžia a úprava: Stano Slovák. Scéna: Jaroslav Milfajt. Kostýmy: Andrea Kučerová. Hudba: Karel Albrecht. Premiéra: 27. 3. 2010 v Mestskom divadle Brno.

V Mestskom divadle v Brne mala na konci marca premiéru hra Angličana Robina Hawdona *Dokonalá svadba*. Autor v českom divadelnom priestore nie je napodiv veľmi známy, hoci sa jeho hry v ostatnom desaťročí hrajú nielen v desiatkach britských divadiel, ale aj v tridsiatich krajinách sveta. Preto treba pochváliť Jana Šotkovského (je prekladateľom aj jedným z dramaturgov hry), že sa rozhodol zoznámiť české publikum s autorom a jeho komédiou. Je totiž najmenej tak vydarená a lákavá, ako napríklad na celom svete hraný *Slamený klubík* Eugéne Labicha.

Tie dve hry majú veľa spoločného. Ženicha s nevestou a ostatnými, ktorí sa medzi nich pripletú, a spôsobia, že všetko, čo by mohlo ísť hladko, skomplikujú tak, že všetci na všetkých narážajú, navzájom sa kľamú, vyhovávajú na druhých, zaplietajú do vlastných líž, až je situácia taká neúnosná, že musí všetko „rachnúť“. A keď nastane ten výbuch, napodiv sa všetko skončí dobre, každý nájde svoju lásku a všetci sú spokojní.

Tento typ divadelnej hry má dávne korene snáď už v bakchantských hrách antiky, ale ustálil sa vo svojej typológii v talianskej commedii dell'arte, ktorú kočovní umelci v časoch renesancie rozviezli do celej Európy. Možno je najpriliehavejšie žánrové označenie „fraška“, hoci v našej jazykovej praxi fraška znamená skôr čosi odsúdeniahodného. Ale áno, *Dokonalá svadba* JE fraška v tom najlepšom zmysle slova. Je to konverzáčná komédia, kde má každý svoje nezameniteľné postavenie. A postavy sa nevyvíjajú, len sú bezmocne vláčené od trápnosti k trápnosti a divák sa smejie nad bezmocnosťou protagonistov, ktorí sa neuveriteľne zaplietajú do vlastných líž.

Autor komédie Robin Hawdon sa v ktoromsi rozhovore priznal, že veľmi vážil každé slovo, aby nebol príbeh príliš utáraný a plynul čo najrychlejšie. Treba konštatovať, že sa toho držal aj prekladateľ a využil všetky finesy češtiny, aby dej plynul rýchlo, ale aby dialógy boli aj komické, hoci sú vždy interpretované čo najvážnejšie. (A čím sú protagonisti vážnejší, tým sú smiešnejší.) Nevdojak mi tie scény (hneď prvá postelová, keď sa hlavný hrdina zobudí s cudzou ženou v cudzej posteli...) pripomínajú komédie Georgesa Feydeaua, zvlášť *Dámu od Maxima*. Už samotná situácia, keď sa chlap zobudí nahý vedľa krásnej nahej ženy a má do minulosti otvorené obrovské prázdne okno, je neskonale sranda.

(Odvolaám sa na pána Wericha, ktorý tvrdil, že sranda nie je nadávka, ale terminus technicus.) Tak teda, sranda to je, od začiatku do konca. Určite na tom má veľkú zásluhu režisér Stano Slovák, ktorý si vlastne prvýkrát vyskúšal réžiu rýchlej komédie. A zvládol ju bravúrne. Klobúk dolu. Všetky gagy sú správne načasovane, situácie, napriek obrovskej rýchlosti, ktorú nasadil, sú zrozumiteľné, nie je tam zbytočné ani prebytočné gesto, krok, každý detail je nádhorne prepracovaný. Určite mu v tom pomohol celý tvorivý tím. Ako vždy veľmi funkčnú scénu navrhol Jaroslav Milfajť, kostýmy Andrea Kučerová. Výborné hudobné bodyky skomponoval Karel Albrecht a na dramaturgiu sa podieľala Klára Latzková, ktorej práca v mDb je stále viditeľnejšia. A to hlavne „klobúk dolu“ patrí hercom.

Milan Němec ma prvý raz zaujal ako Celestén v Mam zelle Nitouche. Prišiel do Mestského divadla v roku 2007 z Pardubic už ako vyzretý herec. Ale svoju komediálnosť naplno „rozbalil“ skutočne až v *Dokonalaj svadbe*. Jeho herectvo je dosť expresívne, ale dokázal svoje gestá, rozorvanosť duše udržať v tej správnej komediálnej rovine. Ako ženich Bill bol úprimne nešťastný a divákka tešilo, že nie je v jeho prekremernej situácii.

Partnerom Billovi bol jeho priateľ a svadobný svedok Tom, ktorého rovnako energicky so zmyslom pre komično zahral Petr Štěpán. Častejšie som ho videl v ľudobno-dramatických inscenáciách, napríklad v postavách Nikolaja Suhaia v *Koločave*, Javerta v *Bedároch*, ale zahral si vlastne aj Viktora Champsboisa v komédii *Chrobák v hlave*. To bol tiež pekný komediálny výkon. No a je nositeľom prestížnej Ceny Thálie za rok 2007, za postavu Horna v muzikáli *Čarodejnice z Eastwicku*. Trochu nevďační je postava nevesty Rachel. Lenka Janíková ju zahrala dobre, aj keď je ťažké nájsť si k neveste, ktorá netuší, čo sa okolo nej deje, prístup. Je to jediná vážna postava v povahе aj v hereckom podaní a jej nevďačnosť tkvie práve v tom, že sa od tejto vážnosti odrážajú všetky tie bláznivé a komické situácie.

Na druhej strane postavy milenkа chýzná sú napísané výborne, inšpirujúco a protagonistky to, samozrejme, využili. Judy Hany Holíšovej nie je len pekná a krehká mladá žena. Prvýkrát som Hanu Holešovou videl v takejto komediálnej úlohe a skutočne prekvapila. Vždy som ju mal totiž zaradenú ako muzikálovú herečku, už od jej prvého vystúpenia v Národnom divadle Brno, kde hrala v *Divotvornom hrnci* a no potom, a predovšetkým, v úspešnej inscenácii MDB, v *Čarodejnicach z Eastwicku*. V *Dokonalaj svadbe* bola výbornou partnerkou obom do nešťastia sa hrnúcim kamarátom (ženichovi a jeho svedkovi), ktorým ten pletenec lži a výmyslov ešte viac krehká Judy komplikuje.

Júlia, chýzná v hoteli, je úprimná bytosť, ktorá sa dobrácky snaží zachrániť budúcu svadbu, napraviť nenapraviteľné a tým ešte viac skomplikuje sériu lží a trapasov. Hrala ju Lucia Zedníčková, nová posila Mestského divadla v Brne. Po absolvovaní herectva na pražskej DAMU ostala Prahe verná. Začínala v Realistickom divadle, potom hrala v Činohornom klube, nakoniec roky účinkovala v divadelnom spolku Háta. Je známa aj z televízie (napr. *Dobrodružstvo kriminalistiky*), ale vždy som mal dojem, že na tie pravé herecké príležitosti iba čaká. A dočkala sa. Jej chýzná je energická, úprimná a smiešna súčasne. Pre divákka je to lahôdka. Nazdávamy sa, že nástup Lucie Zedníčkovej do MDB bol „dobry kaul“ pre obe strany. *Dokonalá svadba* je krásna komédia plná srandy. Vždy je dobré baviť sa na problémoch, ktoré sa nás netýkajú. A výborné je baviť sa, keď máme istotu, že sa všetko dobre skončí.

Peter Stoličný, divadlo.sk, 31.3. 2010

KDYŽ SE SVATBA DOKONALE POVEDE, JE TO PRŮŠVIH

Třeskatá komedie Robina Hawdona je diváckým bonbónkem Městského divadla Brno

V určitém věku nenajde se nejspíš jediný/jediná, kdo by nechťel/nechťela zažít dokonalou svatbu. Jenom Robin Hawdon měl tolik drzosti, že v *Dokonalé svatbě* rozvrátil během předsvatební noci všelijak poslepanované a udržované ztazhy, a ještě stačil vybudovat nové, možná nadějnější.

Neznámější Hawdonova komedie z jeho rozsáhlého komediálního repertoáru se u nás hraje zatím jako jediná. Po Pardubicích, kam ji před pěti lety do Česka uvedl Zdeněk Dušek s Milanem Němcem v roli svědka Toma, ji pro brněnské Městské divadlo znovu přeložil Jan Šotkovský a na scénu uvedl Stanislav Slovák, režisérská štika.

S cizí ženou v cizím pokoji

Překlad je to rozhodně současnější než u pernikařů Fahnerův. Zvučí i slovy, která se ještě před pár lety na jevištích objevovala s uzarděním. A Milan Němec, který se zatím od Labe stačil přesunout ke Svatrce, exceluje tentokrát v roli ženicha Billa. Mohla by tato recenzní glosa být vlastně studií jeho hereckého vývoje. *Dokonalou svatbu* proměnil se Slovákem z konverzačky v geniální crazy. Gag stihá gag od chvíle, kdy se Bill probírá z kocoviny v ložnici určené až k radovánkám svatební noci. Ale s jinou sléchnou. Milan Němec herecky vyzrál v majstra pardusovského typu. To je poklona, kterou hned tak někomu nevysekne. Peripetie několika málo hodin před svatebním obřadem vedou k netušenému cíli takřka v reálném čase vydatné infarktové dvouhodinovky. V kulise obýváků a ložnice hotelového apartmá (Jaroslav Milfajť), v provokativních kostýmech Andrey Kučerové a s muzikou Karla Albrechta, zběsilou stejně jako příběh.

Ženské jako luk

Protipólem ženicha je usedlejší, ale stejně nevyrovnaný svatební svědek Tom, v Brně Petr Štěpán. Příkladem budí nevěsta Rachel, dívka Judy, pokojská Julie a matka nevěsty Dafné. Lenka Janíková, Hana Holíšová, Lucie Zedníčková a Irena Konvalinová k hraní přidávají ještě opečovávaná těla. Role jim pak na ně pěkně padnou.

Zedníčková je typově dobrým přírůstkem Městského divadla. V pokojské Julii hlasově bouří přímo barově.

Jiří P. Kříž, *Právo – Jižní Morava*, 1. 4. 2010

PETR GAZDÍK

- Záznam NetHovoru 19. 4. 2010

* *Dobry den, přejeme hodně jarního slunce do Brna. Vítáme Vás u NetHovoru. Můžete přiblížit, jaký byl Váš dnešní den. redakce*

Dobry den, taky vás srdečně zdravím, dnešní den byl jako za posledního půl roku téměř každý, a to pracovní... Zkousím titulní roli v dramatu *Becket aneb Čest Boží* v mDb, v mezičase řeším různé administrativní záležitosti a večer hraju inscenaci *Ptákoviny*...

* *Máte za sebou premiéru muzikálu Ptákovin, jaké to je táhnout celé představení? Tedy mít hlavní roli? troum!* Je to podobné, jako u jiných velkých rolí, člověk při zkouškách musí dobře rozložit všechny síly, aby byl na následná představení dobře připraven. Je to dřina, ale současně také zábava, která člověka nabíjí.

* *Vaše postava, řečeno kulantně, je dost podrazácká, v ptačí říši zavedete novinky a nakonec chudáky ptáky kolonizujete do klece? Trochu drsné, nemyslíte? vitokaba* Tak pan autor již v Antice dobře věděl, jací my - lidé - jsme, a jací také po další tisíciletí budeme... Drsné to věru je. Dávejme si proto pozor...

* Jakého opeňce byste si vybral za postavu, připadne, který je Vám charakterově nejbližší? Jalkon Orla skalního.

* Ptákoviny jsou velmi náročné na stylizaci pohybu - nezávidíte tak trochu kolegům, že hrajete člověka, tudíž se nemusíte stylizovat do ptáka? sevon

To víte, že závidím... Třeba příště...

* Dobrý den, mám otázku "z jiného soudu". Máte čas si při svém pracovním vytížení užívat rodiny - svých chlapečků, skvělé partnerky, ale i sestry a maminky, ve kterých máte určité velkou oporu pro svoji náročnou práci? Tak at' se i nadále daří!!! Jsme rádi, že je Thálie opět v Brně, jedna z mnoha fanynek jk

To víte, že mám! Rodina je pro mne to nejdůležitější.

* Ahoj Petře, chtěla bych ohromně smeknout před Vašimi výkony v muzikálu Bídníci - navštívila jsem toto úchvatné představení už několikrát :). Zajímalo by mě - zažil jste někdy v průběhu představení i nějakou nepřímou či problematickou situaci? Nebo jde vždycky všechno tak krásně lehce a hladce, jak se zdá nám, divákům :)? Verča, Brno

Většinou to jde tak hladce, jak se i Vám zdá. Pokud třeba a dojde k nějakým menším problémům, vždy se je snažíme vyřešit tak, aby divák nic nepoznal.

* V Městském divadle Brno dostáváte velké příležitosti. Na kterou vzpomínáte nejraději? Hana, Veveří
Vzpomínám rád na všechny své role. Jedna z nich byla řekněme větší výzvou, a to, když jsem hrál Vida ve Hře o lásce, smrti a věčnosti, kde jsem se celou inscenací musel pohybovat ve speciální síti 3 metry nad jevištěm. Byla to zábava.

* Dobrý den, v první řadě bych Vám chtěla pogratulovat k obdržení Thálie za roli Jeana Valjeana (konkrétně v této roli jsem Vás viděla 3x a nepochybně jste byl ze všech nejlepší) a poté jsem se chtěla zeptat, jestli nevíte jak je na tom slibované dvouCD Bídníků...? Děkuji za odpověď a přeji mnoho divadelních možností a úspěchů a samozřejmě příjemný zbytek dne... Tereza Cindy Mnohokrát děkuji, to mě těší. Co se týká CD, vzhledem k náročnosti projektu, to bude dokončeno cca do konce května.

* Dobrý den pane Gazdík, předem gratuluji k získání ceny Thálie. Váš Jean Valjean je opravdu ojedinělý. Mám dotaz k muzikálu Mary Poppins, jehož jste režisérem. Kdy bude známo obsazení dětských rolí? Na další Vaše role, ale hlavně na muzikál Mary Poppins se těší Eva Štěpánková

Obsazení dětských rolí je již rozhodnuto, rodiče už byli informováni. Zveřejníme co nejdříve. Děkuji za gratulaci, mám radost.

* Dobrý den pane Gazdík. Za první: Vám moc gratuluji k Tháliím, rozhodně jste si to cenu zasloužil. Jako Jean Valjean jste naprosto nejlepší a ani když jsem Vás viděla po šeste jste mě nenudil. Jak Vás ta role baví nebo jakou část máte nejraději? Jinak jste výborný zpěvák a v MDB záříte v každé roli. Jaká role Vás za poslední dobu baví nejvíce? I jako režisér jste úžasný, protože představení Balada o lásce je nádherné (jen škoda že se moc nehraje :(). Mějte se krásně a at' se Vám daří. Tereza V. (Brno)

Jean Valjean je opravdu krásná role. Tedy mě baví od začátku do konce. Možná taky proto Vás nenudím. Baví mě však všechny moje role. Rád říkám, že jsou jako děti. A ono to tak skutečně je. Děkuju, jste milá.

* Gratuluji k Thálii... Měl jste od rána nějaký zvláštní pocit? Říkal Vám třeba nějaký Váš vnitřní hlas, že to dneska dobře dopadne a že tu krásnou cenu dovezete do Brna? divačka Bára, Brno

Koupil jsem si v Německu oblek a abych ho nepomačkal, vzal jsem si ho na sebe. Ačkoli se to ještě nikdy nestalo, tentokrát na mne německý spolucestující při prv-

ních minutách letu vyřil džus. Říkal jsem si, že to bude zábavné, až budu večer stát na prknech Národního divadla s velkým flekem na kalhotách...

* Nemáte touhy - přesunout se do Prahy? Vladimír, Praha

Mám úplně jiné touhy.

* Petře, je třeba ke zpívání a hraní nějaké vnitřní napětí, nebo klid? Libor, Rosice

Řekl bych, že obojí. Spíše však preferuji klid.

* Dobrý den pane Gazdík, v červnovém programu je uvedeno, že budete hrát opět Cyrana. Obsazení zůstane stejné nebo jej budete měnit??? Pokud by zůstalo, tak doufám platí, že nemáte alternaci? Hezký den. Tereza.V. (Brno)

Obsazení se zčásti promění o naše nové mladé kolegy. Já už Kristiána hrát nebudu...

* Petře motivuji vás vaši kolegové k lepším výkonům? Bronislav, Brno

V každém případě. Čím více kvalitních umělců je kolem vás, tím je váš výkon lepší. Mám vynikající kolegy!

* Ráda bych věděla, zda se můžeme těšit na CD Bídníků ve Vašem podání???

Ano. Valjeana na CD zpívám já.

* Když se divadlu věnujete tak dlouho, pořád Vás to baví, nebo jsou chvílky, kdy byste s tím nejradši praštil? Šimona / Hodonín

Herectví a divadlo je krásná práce, myslím, že vás může přestat bavit jedině když se vám nedají.

* Oslovují Vás i lidé na ulicích? Ve dvoraně, že se jim představení líbí? Máte třeba nějakou stálou fanynku? Někdy se to stává. Ale ačkoli se to nezdá, jsem poměrně uzavřený člověk, tedy to se mnou mají fanynky těžké. :)

* Petře, jak vnímáš divadlo? Leona

Jako úžasnou možnost prožít příběhy a emoce, které mnohdy v běžném životě nepotkáme...

* Jsou české muzikály srovnatelné se zahraničními? Matias

Ty v Městském divadle rozhodně ano! Co se týká ostatní produkce, je to k mé lítosti bohužel problematické. Dobrý muzikál by, dle mého názoru, měl vznikat stejně či podobně jako kvalitní činohra, tedy s výbornými herci, kteří navíc zvládají dovednosti jako je zpěv a tanec. U nás se toto mnohdy řeší opacně a potom se zdá, že muzikál je jen nějaká "odlehčená komerční" disciplína, nikoli opravdové divadlo. To se ve světě nestává.

* Co chystáte v Městském divadle Brno pro české muzikálové publikum? Martin, Praha
Chystáme jedinečný muzikál - současně největší světový hit - z dílny Camerona Mackintoshe, kterou je Mary Poppins. Budeme šestým divadlem na světě, které dostalo tuto možnost.

* Jééé, tak když už jste prozradil, že na CD Bídníků budete Valjeana zpívat Vy, tak že prosím prozradíte, kdo bude zpívat inspektora Javerta? Moc díky za odpověď. Mějte se hezky :) Miška

Javertové se střídají po třetinách.

* Ohledně toho Cyrana.. Mrzí mě, že Vás tam neuvidím, ale chtěla jsem se zeptat, jestli se ví, kdo z toho původního obsazení zůstane, zajímalo by mě, jestli se můžeme těšit na Petra Štěpána a Alana Novotného? Jinak mocráť gratuluju k Thálii, do Městského divadla chodím moc ráda, a vždycky odcházím plna krásných zážitků. Děkuju moc, že děláte takové divadlo!! S pozdravem a přáním mnoha úspěchů, Vladka

Bohužel to přesně nevím, jen se domnívám, že rozhodně v roli Cyrana zůstane Igor Ondříček.

* Dobrý den Petře, jak se máte? Chtěla bych se zeptat jestli budete v květnu hrát v Bídníkách jen vy, nebo už nastoupí i Jan Ježek?? Pokud budete hrát oba a víte ja-

ké dny hrajete Vy, byla bych Vám velice vděčná, kdyby jste mi napsal jaké. Moc Vám děkuju a mějte se hezky. Tereza V.(Brno)

Hraji první představení 8. 5. Honza Ježek je díky Bohu konečně v pořádku a hraje další dvě představení.

** Jaka role je Vám nejbliže? A co herci z divadla říkali na Thalii? Moc Vám fandim a přeji krásny vstup... Vy jako Jean Valjean nejlepší...furt brečim u Bidniku, kdycz hrajete Vy :) a je mi 18 :) Lucinka*

Byl jsem až zaskočen, mile, kolik kolegů, ale i cizích lidí z toho mělo radost. Jak už jsem napsal, všechny role jsou mi blízké...

** Obdivoval jste někoho ještě předtím, než jste se dostal k velkému divadlu, s kým jste si později sám zahrál? Zdeněk, Brno*

Obdivoval jsem mnoho herců tehdejšího Divadla při Mrštíků. Ale také Mahenovy činohry, mezi nimi vzpomenu Jiřího Tomka, Karla Janského, Jaroslava Kuneše, Dagmar Pistorovou, moji maminku a další.

** Vážený Petře, děkujeme za příjemně strávený večer. Doufáme, že se s Vámi budeme moci v Praze potkat častěji, než jen o Thálich. Přeji nejméně další stovku povedených inscenací a to nejen Vám, ale celému divadlu... A jak se říká: Zlomte vař. Redakce*

Taky se budu těšit. Moc děkuju všem členům Sčeny.cz, že si se mnou dnes odpoledne povídali. Všechny zdravím, mějte se krásně. Petr Gazdík

www.scena.cz

VINNÉ PLODY DIVADLA

V sobotu 20. 3. 2010 byly posedmnácté uděleny Ceny Thálie, já jsem měla možnost účastnit se slavnostního večera poprvé. Naštěstí jsou někteří ocenění nejen talentovaní, ale i vtipní a duchaplní. Například Petr Gazdík, který zavzpomínal na tři rady (musíš tomu věřit, nepřešlapuj na jevišti a nejdůležitější je myšlenka), díky kterým se mohl stát letošním laureátem Thálie v kategorii Muzikál a opereta.

Lenka Dombrovská, Divadelní noviny, 6. 4. 2010

HANA HOLÍŠOVÁ:

SNILA JSEM O VLASTNÍ ŠKOLCE

V hektickém tempu, často na cestách mezi Brnem a Prahou. Tak tráví poslední roky devětdvacetiletá herečka Hana Holíšová. Minulou sezonu přeskakovala v domovském Městském divadle z role do role, aby ji nakonec zakončila získáním divácké ceny Křídla pro nejoblíbenější herečku souboru.

Od loňského podzimu je Hana Holíšová navíc jednou z těch, kteří na scéně pražské Státní opery splňají do vyšších pater Penziónu svět v Horáckové lyrikálu *Kudykam*. Plánované zpromaleni rozjetého rychlíku se tak u Hanky zatím odkládá na neurčito. Ale jak už sama poznamenala, i cesta může být cíl...

Často střídáte muzikál a činohru. V čem se cítíte líp?

Nemám to vyhraněné, vždycky jsem tíhla k obojímu. Na JAMU jsem se hlásila jak na činohru, tak na muzikál. K mému překvapení mě přijali na činohru. A i když mám teď za sebou víc muzikálových rolí, činohra by mi chyběla. Muzikál mě začal daleko víc bavit po tom, co jsem se ve zpěvu začala sama dovádět. Nemám v něm klasickou přípravu, takže chodím k mamince na hodiny zpěvu. Jsem jí vděčná za to, že jsem se technicky dostala někam, kam jsem ani netušila, že můžu dojít. A lituju, že jsem nezačala zpívat dřív.

Zmínila jste maminku Hanu Horkou, známou sólistku brněnské zpěvohry. Když se k tomu přidá ještě tatínek, dirigent a korepitiitor Evžen Holíš, břemeno slavných rodičů je na světě. Potýkala jste se s tím?

Docela jsem se s tím potrápila. Když mě přijali na JAMU, na střední škole mě spolužáci v podstatě zavrhlí, protože hned měli jasno v tom, že mi rodiče zařídili protekci. Nikoho ani nenapadlo, že bych mohla od rodičů mít místo protekce nějaké umělecké geny. Postupně jsem to ale přestala řešit a teď už se s tím nezabývám vůbec.

Chodíte si k nim pro radu?

Dám na jejich názor, probírám s nimi pracovní nabídky nebo jednotlivá představení. A jak už jsem řikala, maminka mi taky aktivně pomáhá s pěveckou technikou. I když dřív to byla právě ona, kdo byl nešťastný, že jsem chtěla jít k divadlu.

Pokud vím, máte za sebou víc divadelních zaskoků i v jiných divadlech.

Poprvé jsem takhle narychlo zaskakovala už v Divadle Bolka Polívky ve *Variacích na chlast*. Bylo to taky ze dne na den, roli jsem se naučila přes noc u videa. A stejně nečekalo to bylo potom i v *Čarodějkách z Eastwicku* v Městském divadle, kde jsem roli Sukie nazkoušela asi až měsíc po premiéře. Tehdy se zjistilo, že Alenka Antalová už nemůže ve svém pozhnaném stavu tolik hrát, a Jitka Čvančarová a Radka Coufalová byly hodně vyčizené. A aby jim někdo pomohl, tak jsem byla doobsazená já. Takže zase trochu adrenalinu, měla jsem na to asi jenom deset dní, ale dnes je pro mne Sukie velkou srdeční záležitostí.

Nelákal by Vás muzikál v zahraničí, třeba na Broadwayi nebo v londýnském West Endu?

Možná bych to ráda zkusila, ale jak nic nelámu přes koleno, tak ani toto. Před časem se mě ptal dirigent Caspar Richter, který s námi v divadle spolupracoval při *Mozartovi*, jestli bych nechtěla přijet do Vídně na konkurz. Jenže by to znamenalo odejít od rodiny a uvázat se na šest dní v týdnu. Takže to asi nechám na některý z příštích životů.

Aristofanes, Z. Mera, J. Žáček: **PTÁKOVINY PODLE ARISTOFANA**

Jean Anouilh: **BECKET ANEB ČEST BOŽÍ**

Robin Hawdon: **DOKONALÁ SVATBA**

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program ap.)

Nejpopulárnější inscenace sezony (zaškrtnuté)

Thomas Bernhard: **SÍLA ZVYKU**

Michael Kunze, Sylvester Levay: **MOZART!**

V. Cepek, Z. Siba, J. Šolkovský, D. Štrunc: **BETLÉM**

F. Wedekind, S. Sater, D. Sheik: **PROBUZENÍ JARA**

Francis Veber: **BIBEC K VEČERÍ**

Jerry Herman, Michael Stewart: **HELLO, DOLLY!**

Zdeněk Merta, Zora Jandová: **NAHÁ MUŽA**

KŘÍDLA 2009/2010

Nejpopulárnější herec sezony

Nejpopulárnější herečka sezony

Jméno:

Anketní lístek

vhodte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
do 30. 11. 2010.

Adresa, (e-mail):

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 140

Minulou sezonu jste v Městském divadle Brno šla z role do role. Stihla jste si to všechno vůbec užít?

Musím říct, že někdy to byl pěkně velký šrumeč, zkoušela jsem prakticky nonstop. Takže jsem si dala závazek, že se odteď pokusím všechno líp plánovat a trochu zpomalit, aby mi zbyl čas taky na obnovu sil. Jenom za posledního půl roku jsem nastudovala Konstance Weberovou v *Mozartovi* nebo Elsu v *Probuzení jara*. Zkoušení i hraní této inscenace je pro nás všechny opravdovou odměnou. Dál to byla Magdaléna v šansonovém muzikálu *Nahá máza*, teď Judy v *Dokonalé svatbě* a letos mě ještě čeká Gwendolina v tragédii Becket aneb *Cest Boží*. Už se těším na prázdniny, kdy nebudu dělat vůbec nic. (smích)

Role si s Vámi asi hodně užívali i diváci Městského divadla, kteří Vás v anketě Křídla zvolili nejpopulárnější herečkou sezony. Překvapilo Vás to?

Byl to šok. Vůbec jsem o tom dopředu nepřemýšlela a ani to nečekala. Potěšila mě už samotná nominace. Ale cena od diváků je pro mne největší odměnou a mám radost, že ta moje práce kvapná nebyla málo platná.

Pořád se ale můžete dál herecky vyvíjet. Třeba v nejnovější premiéře, *Dokonalé svatbě*, hrajete poprvé v konverzační komedii. Jak se v takovém žánru cítíte?

Ani by mě nenapadlo, jak těžké může být nazkoušet komedii tohoto typu. Celá hra vyžaduje velké tempo a rychlé reakce, takže všichni musí být neustále ve střehu. Milán Němec i Petr Štěpán jsou pro mne se svými zkušenostmi velkou inspirací i oporou. Doufám, že se diváci nasmějí alespoň tak jako my při zkoušení.

Hodně diváků Vás zná díky seriálu *Rodinná pouta* (*Velmi křehké vztahy*). Patřila jste například taky k těm hercům, kteří nekonečnými mydlovými operami pohrdali?

Skoro každý herec tím pohrdá, dokud sám takovou nabídku nedostane. Je to práce jako každá jiná a nebudeme zastírat, že v tom hrají svou roli taky peníze. Samozřejmě, můžu čekat dvacet let na úžasnou roli v úžasném filmu s úžasným režisérem a úžasnými kolegy, ale co když nepřijde? Toto je zajímavá zkušenost, jak čuchnout k řemeslu, naučit se fungovat před kamerou, vycvičit krátkodobou paměť. Takže rozhodně takové zkušenosti nelituju. Po těch letech už sice bylo někdy těžké ubránit se rutině, ale sešla se tam skvělá parta lidí, po které se mi nakonec i stýská.

A co popularita?

Někdy je příjemná, ale má i svoje nevýhody. Třeba tu, že si vás diváci zaškatulkují. Až půjdu do důchodu, nerada bych byla stále v povědomí lidí zapsaná jako Anička Pešková z Věkáveček. Kolikrát vidím, jak lidi přijdou do divadla a jsou šokovani, že ta zdravotní sestřička z televizy tak zpívá, tančí a vůbec umí ještě něco jiného.

Naznačila jste, že chcete teď trochu zbrzdít pracovní tempo. Co kdybyste přehodila výhybku směrem k mateřství a vyřešila tak tradiční dilema mnoha hereček, jestli kariéra nebo dítě?

Tak takové dilema nemám. Chci rodinu, jenom zatím nebyla správná konstelace.

Lenka Suchá, *Top life*, duben 2010

JANA MUSILOVÁ – NEOTÁLÍ V POZADÍ

Muzikálová herečka Jana Musilová se narodila na vsi, ale toužila po světlech ramp. Dnes se po večerech stává čarodějkou z Eastwicku, Máří Magdalénou nebo šansonovou hvězdou. Věnuje se rovněž dabingu, takže jejím hlasem mluví třeba i agentka Scullyová ze seriálu Akta X.

V Brně mám spoustu krásných příležitostí, hrají třeba v *Čarodějkách z Eastwicku*, muzikálu podle stejnojmenného filmu s úžasným Jackem Nicholsonem v hlavní roli, který jsme také s úspěchem uvedli v Praze v Divadle Hybernia. Za týden jedu na turné s *Jesus Christ Superstar*, kde zpívám Máří Magdalénu, v brněnském nastudování *Bídníků* se vyřadím v Madame Thénardier. A abych nezapomněla na muzikál *Mozart!*, v němž ztvárňuji baronku von Waldstätten. Postava nemá na jevišti velký prostor, zazpívá jeden velký song, a tak mě docela překvapilo, že jsem díky této roli byla vybrána do širší nominace na Cenu Thálie.

To Vás určitě potěšilo!

Každopádně. Už jsem byla takhle nominovaná podruhé, herce to vždy potěší.

V jaké roli byste se našla, která je Vám naturelem podobná?

Snažím se najít v každé, jsem herečka. Moc ráda vzpomínám na Anitu z *West Side Story*, kterou jsem hrála hodně dlouho a s ní jsme procestovali kus Evropy. V tomhle muzikálu se tančí, zpívají krásně, i když těžké party a prožívají dramatické situace.

Zpíváte jako operní pěvci, v originále?

V zahraničí ano. Ale někdy je to docela legrační, třeba v Německu jsme *West Side Story* zpívali v angličtině, ale mluvené texty se říkaly v němčině. Takže třeba píseň Amerika jsem začínala slovy: „Amerika ist das Land der unbersten Möglichkeit.“ A dál jsem pokračovala: „Portorico, you lovely island...“

Jste jazykově vybavená? Umíte jazyky, ve kterých zpíváte?

Třeba španělština pro mne byla docela těžká, když jsem se v ní pokoušela nastudovat písničky, které zpívám, tak jsem se první sloku učila celý den! Pak se to prolomilo. Zнала jsem významy, ale tím to končilo. Zpívám španělsky, rusky, anglicky, německy, francouzsky... ale domluví se jen v angličtině, možná ruštině a francouzštině, kterou jsem se naučila na střední škole. A francouzština, to je moje – vždyť je to jazyk šansonů!

Zuzana Klimentová, *My life*, 1. 4. 2010

S Martinem Havelkou a Petrem Gazdíkem v muzikálu Nahá múza, režie: Šimon Caban

V muzikálu Sněhurka a 7 trpaslíků, režie: Stanislav Slovák

S Ivanou Vaňkovou v tragikomedii Tři sestry, režie: Stanislav Moša

V muzikálu Peklo, režie: Stanislav Moša

V muzikálu Sněhurka a 7 trpaslíků, režie: Stanislav Slovák

S Lenkou Janíkovou v muzikálu Mozart, režie: Stanislav Slovák

S Kateřinou Krejčovou v muzikálu Probuzení jara, režie: Stanislav Moša

V muzikálu Ptákoviny, režie: Stanislav Moša

SALON MdB SVETLANA SLOVÁKOVÁ

V muzikálu Sněhurka a 7 trpaslíků, režie: Stanislav Slovák

S Markétou Sedláčkovou a Ivanou Vaňkovou v tragikomedii Tři sestry, režie: Stanislav Moša

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Dnes už téměř kultovní inscenace Městského divadla Brno, divácky úspěšný muzikál **SNY SVATOJÁNSKÝCH NOCÍ** a romantická hra **CYRANO Z BERGERACU** s Igorem Ondříčkem v titulní roli, se po dlouhé pauze vrací na jeviště. Ne tak ledajaké, jeviště pod širým nebem v neopakovatelné atmosféře romantického prostředí pod Petrovem na Biskupském dvoře. Právě tam lze vychutnat oba romantické tituly plnými doušky hned v pěti uvedeních.

SNY SVATOJÁNSKÝCH NOCÍ
23. - 25. 6. od 20.30 hodin

CYRANO Z BERGERACU
30. 6. a 1. 7. od 20.30 hodin

Ředitel:
Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 301
Tel./Fax: +420 533 316 410
www.mdb.cz

Šéfredaktor:
Jef Kratochvíl
Tisková mluvčí:
Lucie Broučková
Lidická 16, 602 00 Brno
Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
152. číslo
Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 20. 4. 2010
Náklad 7 000 ks
Titulní strana:
Návrh kostýmu Kukačka z muzikálu
Ptákoviny, autor Andrea Kučerová

Návrh kostýmu Koňadra pro muzikál Ptákoviny: Andrea Kučerová, foto: Jef Kratochvíl

